

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
6 päivänä maaliskuuta 2001 *

Asiassa C-274/99 P,

Bernard Connolly, Euroopan yhteisöjen komission entinen virkamies, kotipaikka Lontoo (Yhdistynyt kuningaskunta), edustajinaan J. Sambon ja P.-P. van Ge-huchten, prosessiosoite Luxemburgissa,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussa Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (ensimmäinen jaosto) yhdistetyissä asioissa T-34/96 ja T-163/96, Connolly vastaan komissio, 19.5.1999 antaman tuomion (Kok. H. 1999, s. I-A-87 ja II-463) kumoamista,

vastapuolena:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään G. Valsesia ja J. Currall, joita avustaa D. Waelbroeck, prosessiosoite Luxemburgissa,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti G. C. Rodríguez Iglesias, jaostojen puheenjohtajat C. Gulmann, A. La Pergola, M. Wathelet (esittelevä tuomari) ja V. Skouris sekä tuomarit D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, P. Jann, L. Sevón, R. Schintgen ja N. Colneric,

julkisasiamies: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
kirjaaja: R. Grass,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan asianosaisten 12.9.2000 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 19.10.2000 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Connolly on yhteisöjen tuomioistuimeen 20.7.1999 toimittamallaan valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan sekä EHTY:n tuomioistuimen perussäännön ja Euratomin tuomioistuimen perussäännön vas-

taavien määräysten nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-34/96 ja 163/96, Connolly vastaan komissio, 19.5.1999 antamaan tuomioon (Kok. H. 1999, s. I-A-87 ja II-463, jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on yhtäältä hylännyt hänen nostamansa kumoamiskanteen kurinpitolautakunnan 7.12.1995 antamasta lausunnosta ja nimittävän viranomaisen 16.1.1996 tekemästä päätöksestä, jolla valittaja on pantu viralta vanhuuseläkeoikeuksia menettämättä (jäljempänä viraltapanopäätös), ja toisaalta hylännyt hänen vahingonkorvausvaatimuksensa.

Sovellettavat säännökset ja määräykset

- 2 Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 11 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Virkamiehen on suoritettava tehtävänsä ja toimittava ainoastaan yhteisöjen edun mukaisesti; virkamies ei saa pyytää eikä ottaa vastaan ohjeita miltään hallitukselta, viranomaiselta, organisaatiolta tai toimielimensä ulkopuoliselta henkilöltä.

Virkamies ei saa ilman nimittävän viranomaisen lupaa ottaa vastaan miltään hallitukselta tai sen toimielimen ulkopuoliselta taholta, jossa hän työskentelee, kunnianosoitusta, kunniamerkkiä, suosionosoitusta, lahjaa tai palkkiota, paitsi sellaisista palveluksista, jotka hän on suorittanut ennen nimittämistään tai asepalveluksen tai muun kansallisen palvelun suorittamista varten annetun virkavapauden aikana, ja jos ne annetaan tällaisten palvelusten johdosta.”

3 Henkilöstösääntöjen 12 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Virkamiehen on pidättäydyttävä sellaisista teoista ja erityisesti sellaisten julkisuudessa esitettyjen mielipiteiden ilmaisemisesta, jotka voisivat heikentää hänen asemaansa kohdistuvaa arvontaa.

— —

Virkamiehen, joka haluaa harjoittaa viranhoitoonsa kuulumatonta toimintaa tai suorittaa yhteisöjen ulkopuolelta tulevan toimeksiannon, on pyydettävä nimittävältä viranomaiselta tähän lupa riippumatta siitä, saako hän siitä palkkion vai ei. Lupaa ei myönnetä, jos toiminta tai toimeksianto on luonteeltaan sellainen, että se vaarantaisi virkamiehen riippumattomuuden tai olisi haitaksi yhteisöjen toiminnalle.”

4 Henkilöstösääntöjen 17 artiklan toisessa kohdassa säädetään seuraavaa:

”Virkamies ei saa ilman nimittävän viranomaisen lupaa yksin eikä yhdessä muiden kanssa julkaista eikä antaa julkaistavaksi tekstiä, joka liittyy yhteisöjen toimintaan. Lupa evätään ainoastaan, jos suunniteltu julkaiseminen saattaa vaarantaa yhteisöjen edun.”

Oikeudenkäynnin perustana olevat tosiseikat

5 Oikeudenkäynnin perustana olevat tosiseikat on valituksenalaisessa tuomiossa esitetty seuraavasti:

- ”1 Tosiseikkojen tapahtuma-aikana kantaja, Connolly, oli palkkaluokan A 4 tasolle 4 kuuluva komission virkamies ja hän toimi talouden ja rahoituksen pääosastoon (PO II) kuuluvan rahapoliittisia asioita käsittelevän osasto D:n yksikön 3 'Euroopan valuuttajärjestelmä, kansalliset ja yhteisön rahapolitiikat' päällikkönä — — .
- 2 Connolly oli vuodesta 1991 alkaen esittänyt kolme kertaa julkaistavaksi artikkeliluonnoksia, joista ensimmäinen koski rahapoliittisia teorioita, toinen Euroopan rahapoliittisen järjestelmän kehitystä ja kolmas Euroopan tulevaisuutta koskevan valkoisen kirjan rahapoliittisia seurauksia, mutta hänelle ei myönnetty Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 17 artiklan toisessa kohdassa tarkoitettua ennakolta vaadittavaa julkaisulupaa.
- 3 Connolly pyysi 24.4.1995 henkilöstösääntöjen 40 artiklan mukaisesti virkavapautta henkilökohtaisten syiden vuoksi kolmen kuukauden ajaksi 3.7.1995 alkaen ja ilmoitti hakemuksensa syiksi seuraavat: a) hänen poikansa avustaminen koululoman aikana tämän valmistautuessa yliopiston pääsykokeisiin Yhdistyneessä kuningaskunnassa; b) mahdollisuuden antaminen omalle isälleen viettää aikaa hänen perheensä kanssa; c) ajan varaaaminen taloustieteen teoriaan ja politiikkaan liittyvien aiheiden pohtimiseen sekä 'kirjallisuusharrastukseen palaamiseen'. Komissio myönsi virkavapauden 2.6.1995 tekemällään päätöksellä.

- 4 Henkilökohtaisista syistä myönnetyn virkavapautensa päättyessä Connolly pyysi 18.8.1995 päivätyllä kirjeellään saada palata komissiossa olevaan toimeensa. Komissio määräsi 27.9.1995 tekemällään päätöksellä valittajan palaamaan toimeensa 4.10.1995 alkaen.

- 5 Henkilökohtaisista syistä myönnetyn virkavapautensa aikana Connolly julkaisi kirjan, jonka otsikko oli 'The rotten heart of Europe. The dirty war for Europe's money', pyytämättä siihen ennakolta lupaa.

- 6 Syyskuun alussa, tarkemmin sanottuna 4.—10.9.1995, Euroopan ja erityisesti Ison-Britannian lehdistössä julkaistiin useita tätä kirjaa koskevia artikkeleita.

- 7 Henkilöstön ja hallinnon pääosaston pääjohtaja ilmoitti Connollylle 6.9.1995 päivätyssä kirjeessään, jonka se laati nimittävänä viranomaisena — —, päätöksestään aloittaa kurinpitomenettely häntä vastaan henkilöstösääntöjen 11, 12 ja 17 artiklan rikkomisen vuoksi ja kutsui hänet sitä ennen kuultavaksi henkilöstösääntöjen 87 artiklan mukaisesti.

- 8 Connollyä kuultiin ensimmäisen kerran 12.9.1995, ja tässä kuulemistilaisuudessa hän jätti kirjallisen lausunnon, jossa hän ilmoitti, ettei hän vastaa yhteenkään kysymykseen, ellei hänelle ennakolta ilmoiteta, mihin erityisiin rikkomisiin hänen väitettiin syyllistyneen.

- 9 Nimittävä viranomainen ilmoitti Connollylle 13.9. päivätyssä kirjeessään, että rikkomiset, joihin hänen väitettiin syyllistyneen, liittyivät hänen kirjansa julkaisemiseen, sen otteiden julkaisemiseen The Times -lehdessä ja mielipiteisiin, joita hän oli tässä yhteydessä esittänyt samassa lehdessä julkaistussa haastattelussa, joihin ei ollut hankittu ennakolta lupaa; nimittävä viranomainen kutsui Connollyn uudelleen kuultavaksi näiden seikkojen osalta

henkilöstösääntöjen 11, 12 ja 17 artiklassa säädettyjen velvoitteidensa valossa.

- 10 Toisessa kuulemistilaisuudessa, joka pidettiin 26.9.1995, Connolly kieltäytyi vastaamasta hänelle esitettyihin kysymyksiin ja ilmoitti kirjallisesti, että hän katsoi voineensa julkaista teoksen hankkimatta siihen ennakolta lupaa, koska hän oli henkilökohtaisista syistä myönnettyllä virkavapaalla. Lisäksi hän totesi, että teoksen kustantaja oli vastuussa sen otteiden julkaisemisesta ja että tietyt mielipiteet, joihin edellä mainitussa haastattelussa viitattiin, oli virheellisesti mainittu hänen esittämikseen. Lopuksi Connolly väitti, ettei häntä vastaan kohdistettu kurinpitomenettely ollut objektiivinen, kun otetaan huomioon erityisesti komission puheenjohtajan ja tiedotuksesta vastaavan henkilön esittämät häntä koskevat toteamukset, ja ettei kyseisessä menettelyssä ollut noudatettu luottamuksellisuutta koskevaa velvollisuutta.
- 11 Nimittävä viranomainen pidätti Connollyn virantoimituksesta 3.10.1995 lukien henkilöstösääntöjen 88 artiklan mukaan 27.9.1995 tekemällään päätöksellä, ja määräsi, että hänen peruspalkastaan pidätetään puolet virantoimituksesta pidättämisen ajan.
- 12 Nimittävä viranomainen päätti 4.10.1995 henkilöstösääntöjen liitteessä IX (jäljempänä liite IX) olevan 1 artiklan mukaisesti saattaa asian kurinpitolautakunnan käsiteltäväksi.
- —
- 16 Kurinpitolautakunta antoi 7.12.1995 lausuntonsa (jäljempänä kurinpitolautakunnan lausunto — —), joka annettiin Connollylle tiedoksi 15.12.1995 ja jossa se suositti, että tälle määrätään seuraamukseksi viraltapano vanhuuseläkeoikeuksia menettämättä.

- 17 Nimittävä viranomainen kuuli 9.1.1996 Connollya liitteessä IX olevan 7 artiklan kolmannen kohdan mukaisesti.
- 18 Nimittävä viranomainen määräsi Connollylle 16.1.1996 tekemällään päätöksellä henkilöstösääntöjen 86 artiklan 2 kohdan f alakohdassa säädetyn seuraamuksen, joka oli viraltapano vanhuuseläkeoikeuksia poistamatta ja alentamatta — — .
- 19 Viraltapanopäätös on perusteltu seuraavasti:

Connolly nimitettiin 16.5.1990 yksikön [II.D.3] päälliköksi.

Tehtäviään hoitaessaan Connolly muun muassa valmisteli rahapoliittisen komitean, rahapoliittisen alakomitean ja hallitusten edustajista koostuvan komitean työskentelyä ja osallistui tähän työskentelyyn, seurasi jäsenvaltioiden rahapolitiikkaa ja analysoi talous- ja rahaliiton toteuttamisen rahapoliittisia seurauksia.

Connolly on kirjoittanut *The Rotten Heart of Europe* -nimisen teoksen, joka julkaistiin syyskuun alussa 1995.

Tämä teos koskee Euroopan taloudellisen ja rahapoliittisen yhdentymisen kehitystä viime vuosina, ja Connolly laati sen komissiossa hoitamiensa tehtävien yhteydessä saamansa ammatillisen kokemuksen perusteella.

Connolly ei pyytänyt nimittävältä viranomaiselta lupaa kyseisen kirjan julkaisemiseen henkilöstösääntöjen 17 artiklan säännösten mukaisesti, vaikka nämä säännökset koskevat kaikkia virkamiehiä.

Connolly ei voinut olla tietämättä, että tämä lupa evättäisiin niistä samoista syistä, joiden vuoksi häneltä oli aikaisemmin evätty lupa julkaista artikkeleita, joissa hän oli jo esittänyt ne ajatukset, jotka muodostivat kyseisen teoksen olennaisen sisällön.

Connolly on maininnut *The Rotten Heart of Europe* -nimisen kirjansa alkuhuomautuksissa kirjan saaneen alkunsa siitä, että hän oli pyytänyt lupaa julkaista Euroopan valuuttajärjestelmää koskeva luku eräässä toisessa kirjassa; lupaa ei myönnetty, joten hän katsoi tärkeäksi muokata tätä lukua ja tehdä siitä kokonaisen kirjan.

Connolly hyväksyi kirjansa myynninedistämisen ja osallistui siihen aktiivisesti muun muassa myöntämällä *The Times* -lehdelle haastattelun 4.9.1995, jolloin tämä lehti julkaisi myös otteita hänen kirjastaan, ja kirjoittamalla *The Times* -lehden 6.9.1995 julkaistun artikkelin.

Connolly ei voinut olla tietämättä, että julkaisemalla teoksensa hän ilmaisi siitä toimintalinjasta poikkeavan henkilökohtaisen mielipiteensä, jonka komissio oli omaksunut talous- ja rahaliitosta vastaavana Euroopan unionin toimielimenä, kun talous- ja rahaliiton toteuttaminen on yksi yhteisöjen pääasiallisista tavoitteista ja Euroopan unionin perustamissopimukseen sisältyvä perustavanlaatuisen poliittinen valinta.

Connolly on käytöksellään aiheuttanut vakavaa vahinkoa yhteisön edulle ja vahingoittanut toimielimen julkisuuskuvaa ja mainetta.

Connolly myöntää saaneensa tekijänoikeuskorvauksia, jotka kustantajat ovat maksaneet vastikkeeksi hänen teoksensa julkaisemisesta.

Connollyn käyttäytyminen on kokonaisuudessaan heikentänyt hänen asemaansa kohdistuvaa arvontoa, sillä hän on virkamies, jonka on toimittava yksinomaan komission edun mukaisesti.

Ottaen huomioon, että Connollylta oli useaan kertaan evätty julkaisulupa, hänen palkkaluokassaan ja vastuutasollaan oleva normaalisti huolellinen virkamies ei voinut olla ymmärtämättä näiden rikkomisten luonnetta ja vakavuutta.

Connolly ei ole missään vaiheessa ilmoittanut esimiehilleen aikomuksestaan antaa kyseinen teos julkaistavaksi, vaikka hänellä oli henkilökohtaisista syistä myönnetyllä virkavapaudella ollessaan yhä velvollisuuksia reservissä olevana virkamiehenä, ja tämän on katsottava olevan vastoin hänen lojailisuus- ja rehellisyysvelvollisuuttaan toimielintä kohtaan.

Connolly on käyttäytymisellään, kun otetaan huomioon sen vakavuus, peruuttamattomasti pettänyt sen luottamuksen, jota komissio voi edellyttää virkamiehiltään, ja tämän vuoksi on mahdotonta säilyttää minkäänlaista palvelussuhdetta tähän toimielimeen.

— — ,

- 20 Connolly valitti henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaan kurinpitolautakunnan lausunnosta ja viraltapanopäätöksestä 7.3.1996 päivätyssä kirjeessään, joka on kirjattu komission pääsihteeristössä 14.3.1996.

— —

- 21 Connolly nosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 13.3.1996 jättämällään kirjelmällä kanteen (asia T-34/96), jossa hän vaati kurinpitolautakunnan lausunnon kumoamista.

— —

- 23 Connollylle annettiin 18.7.1996 tiedoksi päätös, jolla nimenomaisesti hylättiin hänen valituksensa kurinpitolautakunnan lausunnosta ja viraltapanopäätöksestä.

- 24 Connolly nosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 18.10.1996 jättämällään kirjelmällä kanteen (asia T-163/96), jossa hän vaati kurinpitolautakunnan lausunnon ja viraltapanopäätöksen kumoamista sekä vahingonkorvausta.

— —

- 30 Suullisessa käsittelyssä todettiin, että asiassa T-34/96 esitetyt vaatimukset ja niiden oikeudelliset perusteet toistettiin kokonaisuudessaan asiassa T-163/96, minkä vuoksi valittaja luopui kanteestaan asiassa T-34/96.”

Valituksenalainen tuomio

- 6 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa valittaja vetosi seitsemään perusteeseen kurinpitolautakunnan lausunnon ja viraltapanopäätöksen kumoamista koskevien vaatimustensa tueksi. Ensimmäinen kanneperuste koski kurinpitomenettelyn virheellisyyttä. Toinen kanneperuste perustui perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiin ja siihen, että kurinpitolautakunta oli rikkonut henkilöstösääntöjen liitteessä IX olevaa 7 artiklaa ja loukannut puolustautumisoikeuksia sekä hyvän oikeudenkäytön periaatetta. Kolmannessa, neljännessä ja viidennessä kanneperusteessaan valittaja vetosi vastaavasti henkilöstösääntöjen 11, 12, ja 17 artiklan rikkomiseen. Kuudes kanneperuste koski ilmeistä arviointivirhettä ja suhteellisuusperiaatteen loukkaamista. Lopuksi seitsemännen kanneperusteen syynä oli harkintavallan väärinkäyttö.

Ensimmäinen, kurinpitomenettelyn virheellisyyttä koskeva kanneperuste

- 7 Valittaja arvosteli kurinpitolautakuntaa ja nimittävää viranomaista erityisesti siitä, että ne olivat ottaneet huomioon seikkoja, joita ei ollut käsitelty kurinpitomenettelyssä; nämä koskivat yhtäältä väitettä siitä, että hänen teoksessaan ilmaistu kanta oli ristiriidassa talous- ja rahaliiton toteuttamiseksi noudatetun

komission politiikan kanssa, ja toisaalta sitä, että hän oli kirjoittanut artikkelin, joka oli julkaistu 6.9.1995 The Times -lehdessä, ja että hän oli 26.9.1995 osallistunut televisio-ohjelmaan. Hän väitti myös, ettei kurinpitolautakunta ollut laatinut koko asiaa koskevaa yleistä kertomusta, ja että lautakunnan puheenjohtaja oli osallistunut lautakunnan työskentelyyn aktiivisesti ja puolueellisesti.

Niiden seikkojen huomioon ottaminen, joita ei ollut käsitelty kurinpitomenettelyssä

- 8 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien totesi muun muassa seuraavaa:

”44 On aiheellista hylätä myös kantajan väite siitä, että nimittävän viranomaisen kertomuksessa, jonka perusteella asia päätettiin saattaa kurinpitolautakunnan käsiteltäväksi, kirjan sisältöä ei mainittu yhtenä häntä vastaan esitetyistä seikoista, vaan kertomuksessa ainoastaan todetaan, että henkilöstösääntöjen 11, 12 ja 17 artiklaa on muodollisesti rikottu. Tältä osin on syytä todeta, että kertomuksesta ilmeni selvästi, että kyseisen teoksen sisältö ja erityisesti sen poleemisuus oli eräs kantajaa vastaan esitetyistä seikoista. Erityisesti kertomuksen 23 kohdassa ja sitä seuraavissa kohdissa nimittävä viranomainen väitti kantajan rikkoneen henkilöstösääntöjen 12 artiklaa sen vuoksi, että ’kirjan julkaiseminen jo sinänsä heikentää Connollyn asemaan kohdistuvaa arvontoa, koska hän oli sen komission yksikön päällikkö — — , joka on vastuussa hänen kirjassaan käsitellyistä kysymyksistä’, ja että lisäksi Connolly oli töykeästi ja perusteettomasti hyökännyt tiettyjä komissaareja ja muita komission henkilöstöön kuuluvia henkilöitä vastaan ja tällä tavalla heikentänyt omaan asemaansa sekä komissioon kohdistuvaa arvontoa 12 artiklan mukaisten velvoitteidensa vastaisesti. Tämän jälkeen kertomuksessa lainattiin nimenomaisesti tiettyjä kantajan teoksessaan esittämiä kannanottoja ja kertomuksen liitteessä oli useita kyseisen teoksen otteita.

- 45 Näin ollen liitteessä IX olevan 1 artiklan mukaan nimittävän viranomaisen kertomuksessa esitettiin riittävän selvästi ne rikkomiset, joihin kantajan väitettiin syyllistyneen, jotta tämä voi käyttää puolustautumisoikeuksiaan.
- 46 Tätä tulkintaa tukee lisäksi se, että kantaja oli kuulemistilaisuudessa useaan kertaan selostanut teoksensa aihetta ja sisältöä, kuten kurinpitolautakunnassa pidetyn kuulemistilaisuuden pöytäkirjasta ilmenee.
- 47 Lisäksi on todettava, että nimittävän viranomaisen 9.1.1996 pitämässä viimeisessä kuulemistilaisuudessa kantaja ei ollut väittänyt, että kurinpitolautakunnan lausunto olisi perustunut väitteisiin, joita olisi pidettävä uusina seikkoina, eikä vaatinut kurinpitomenettelyn uudelleen aloittamista, vaikka henkilöstösääntöjen liitteessä IX olevan 11 artiklan mukaan hänellä olisi ollut siihen oikeus (ks. asia T-549/93, D v. komissio, 26.1.1995, Kok. H. 1995, s. II-43, 55 kohta).
- 48 Sen väitteen osalta, jonka mukaan kantajaa ei olisi kurinpitomenettelyn käynnistävässä kertomuksessa arvosteltu siitä, että hän oli 6.9.1995 julkaissut artikkelin edistääkseen kirjansa myyntiä ja että hän oli 26.9.1995 osallistunut televisio-ohjelmaan, on riittävää todeta, että toisin kuin kantaja väittää, nimittävä viranomainen oli nimenomaisesti viitannut näihin tapahtumiin kertomuksensa 19 kohdassa.
- 49 Edellä esitetyn perusteella kanneperusteen ensimmäinen osa on näin ollen hylättävä.”

Väite, jonka mukaan kurinpitolautakunnassa ei ollut laadittu kertomusta

- 9 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi muun muassa seuraavaa:

”73 Kurinpitolautakunnan ensimmäisen istunnon pöytäkirjasta ilmenee, että puheenjohtaja nimitti liitteessä IX olevan 3 artiklan mukaisesti yhden jäsenistään esittelijäksi, jotta tämä laatisi asiaa koskevan yleisen kertomuksen. Vaikka asiakirja-aineistoon sisältyvissä pöytäkirjoissa on maininta siitä, että esittelijä ei ollut ainoa kurinpitolautakunnan jäsen, joka kuulusteli kantajaa ja todistajaa kuulemistilaisuuksissa, tästä ei kuitenkaan voida päätellä, ettei esittelijä olisi hoitanut tehtäviään.

74 Toisaalta kantaja on väittänyt, ettei koko asiaa kattavaa yleistä kertomusta ole laadittu, mutta tämän väitteen osalta on todettava, että liitteessä IX olevassa 3 artiklassa määrätään ainoastaan esittelijän tehtävistä määrittelemättä kuitenkaan niiden suorittamiseksi erityisiä menettelytapoja, kuten esimerkiksi kirjallisen kertomuksen laatiminen tai tällaisen kertomuksen tiedoksiantaminen asianosaisille. Tästä syystä ei ole poissuljettua, että esittelijä esittää kertomuksen suullisesti kurinpitolautakunnan muille jäsenille. Tässä tapauksessa kantaja ei ole näyttänyt toteen, ettei tällaista kertomusta olisi esitetty. Kantaja ei myöskään ole esittänyt minkäänlaista näyttöä, joka osoittaisi, ettei kurinpitolautakunta ole tehnyt riittävän täysimittaista tutkimusta, jossa hänelle olisi annettu kaikki henkilöstösäännöissä vahvistetut takeet (ks. [asia 228/83] F. v. komissio, [tuomio 29.1.1985], [Kok. H. 1985, s. 275], 30 kohta; ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio asiassa T-500/93, Y. v. yhteisöjen tuomioistuin, tuomio 28.6.1996, Kok. H. 1996, s. II-977, 52 kohta), ja ettei se ole voinut ratkaista asiaa täysin tietoisena kaikista asiaan vaikuttavista seikoista. Näin ollen kantajan väitteet on hylättävä.

— —

76 Näin ollen tämän kanneperusteen kolmas osa on hylättävä.”

Kurinpitolautakunnan puheenjohtajan sääntöjenvastainen osallistuminen menettelyyn

10 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien totesi muun muassa seuraavaa:

”82 Tässä tapauksessa kurinpitolautakunnan lausunnon sanamuodosta ilmenee, ettei kurinpitolautakunnan puheenjohtaja ole osallistunut perusteltua lausuntoa koskevaan äänestykseen ja että lausunto on hyväksytty neljän muun jäsenen enemmistöllä. Asiakirja-aineistossa olevista pöytäkirjoista ilmenee myös, että päätöksenteon alkaessa kurinpitomenettelylautakunnan puheenjohtajan osallistuminen on rajoittunut siihen, että hän on pyytänyt lautakunnan jäseniä arvioimaan, oliko kantajaa vastaan esitetyt tosiseikat näytetty toteen, ja päättämään määrättävän seuraamuksen ankaruudesta, ja tämä kuuluu puheenjohtajan normaaleihin tehtäviin. Näin ollen kantaja ei voi pätevästi vedota siihen, että liitteessä IX olevaa 8 artiklaa olisi rikottu siksi, että kurinpitolautakunnan puheenjohtaja olisi osallistunut aktiivisesti päätöksentekoon.

83 Joka tapauksessa on korostettava, että puheenjohtajan läsnäolo kurinpitolautakunnan päätöksenteossa on välttämätöntä, jotta hän voi tarvittaessa osallistua äänestykseen täysin tietoisena kaikista asiaan vaikuttavista seikoista siinä tapauksessa, että äännet menevät tasan, tai jos tehdään menettelyä koskevia päätöksiä.

84 Kurinpitolautakunnan puheenjohtajan puolueellisuutta kuulemistilaisuuksien aikana koskevan väitteen tueksi ei myöskään ole esitetty minäkäänlaista näyttöä. Tästä syystä kantajan väitteet on hylättävä, koska hän ei myöskään ole väittänyt tai osoittanut, että kurinpitolautakunta olisi laiminlyönyt velvollisuutensa, jonka mukaan sen on tutkintatoimielimenä tehtävä päätöksensä itsenäisesti ja puolueettomasti (ks. tältä osin em. asia F. v. komissio, tuomion 16 kohta ja asia T-74/96, Tzoanos v. komissio, tuomio 19.3.1998, Kok. H. 1998, s. II-343, 340 kohta).

85 Näin ollen tämän kanneperusteen neljättä osaa ei voida hyväksyä.”

- 11 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi näin ollen ensimmäisen kanneperusteen.

Toinen kanneperuste, joka koskee perusteluvollisuuden laiminlyöntiä ja sitä, että kurinpitolautakunta oli rikkonut henkilöstösääntöjen liitteessä IX olevaa 7 artiklaa ja loukannut puolustautumisoikeuksia sekä hyvän oikeudenkäytön periaatetta

- 12 Valittaja väitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, että vaikka kurinpitolautakunnan lausunto ja viraltapanopäätös oli muodollisesti perusteltu, perusteluvollisuus oli laiminlyöty, koska hänen puolustukseensa esittämiinsä väitteisiin ei ollut vastattu; tämä koski etenkin väitteitä siitä, ettei henkilöstösääntöjen 17 artiklan toista kohtaa voitu soveltaa henkilökohtaisista syistä virkavapaalla oleviin virkamiehiin, ja siitä, että nimittävä viranomaisena oli tulkinnut virheellisesti henkilöstösääntöjen 12 artiklaa, sekä siitä, että komission vastuunalaiset henkilöt olivat esittäneet virheellisiä lausuntoja, jotka vaikuttivat menettelyn lopputulokseen.
- 13 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi muun muassa seuraavaa:

”92 Liitteessä IX olevan 7 artiklan mukaan kurinpitolautakunnan on annettava perusteltu lausunto seuraamuksesta, joka virkamiestä vastaan esitettyjen seikkojen vuoksi vaikuttaa aiheelliselta, kun otetaan huomioon kurinpitolautakunnassa esitetyt todisteet ja tarvittaessa asianomaisen virkamiehen sekä todistajien kirjalliset ja suulliset lausunnot sekä mahdollisesti tehdyn tutkimuksen tulokset.

93 Toisaalta vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan päätöksen adressaatille vastainen päätös on perusteltava niin, että yhteisöjen tuomioistuimien voi tutkia sen laillisuuden ja että päätöksen adressaatti saa tarvittavat tiedot arvioidakseen, onko päätös asianmukainen (ks. asia C-166/95 P, komissio v. Daffix, tuomio 20.2.1997, Kok. 1997, s. I-983, 23 kohta; asia C-188/96 P, komissio v. V, tuomio 20.11.1997, Kok. 1997, s. I-6561, 26 kohta ja asia T-144/96, Y. v. parlamentti, tuomio 16.7.1998, Kok. H. 1998, s. II-1153, 21 kohta). Tutkittaessa sitä, täyttävätkö päätöksen perustelut henkilöstösääntöjen vaatimukset, on otettava huomioon päätöksen sanamuodon lisäksi myös sen asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt (ks. em. asia Y v. parlamentti, tuomion 22 kohta). On korostettava, että vaikka kurinpitolautakunnan ja nimittävän viranomaisen on mainittava ne tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joihin niiden päätösten laillisuus perustuu, sekä selostettava tekemiinsä päätöksiin johtaneiden seikkojen arviointi, tämä ei kuitenkaan edellytä sitä, että niiden olisi käsiteltävä kaikkia niitä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja, joihin asianomainen on viitannut menettelyn aikana (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat 43/82 ja 63/82, VBVB ja VBBB v. komissio, tuomio 17.1.1984, Kok. 1984, s. 19, 22 kohta; Kok. Ep. VII, s. 421)).

94 Tässä tapauksessa kurinpitolautakunta ja nimittävä viranomaisena ovat perustelleet henkilöstösääntöjen 17 artiklan toisen kohdan soveltamista sillä, että sitä 'sovelletaan kaikkiin virkamiehiin', ja tämä toteamus on tehty sen jälkeen kun kurinpitolautakunnan lausunnossa oli nimenomaisesti todettu, että kantaja kiisti soveltamisen sen vuoksi, että hän oli henkilökohtaisista syistä myönnettyllä virkavapaalla. Henkilöstösääntöjen 12 artiklan soveltamista on perusteltu riittävästi myös oikeudelliselta kannalta. Kurinpitolautakunnan lausunnossa ja viraltapanopäätöksessä nimittäin todetaan kantajan tehtävät, korostetaan hänen teoksessaan esitettyjä kannanottoja sekä tapaa, jolla viimeksi mainittu oli huolehtinut sen julkaisemisesta, ja todetaan näiden seikkojen perusteella, että kantajan käyttäytyminen kokonaisuudessaan on heikentänyt hänen asemaansa kohdistuvaa arvonantoa. Sekä lausunnossa että viraltapanopäätöksessä on siten selvästi arvioitu kantajan käyttäytymistä henkilöstösääntöjen 12 artiklassa määrätyn kiellon perusteella, ja esitetty ne olennaiset syyt, minkä vuoksi kurinpitolautakunta ja nimittävä viranomaisena ovat katsooneet, että tämän artiklan säännöksiä oli rikottu. Kysymys siitä, onko tämä arviointi asianmukainen, on tutkittava pääasian yhteydessä eikä tutkittaessa perustelujen riittävyyttä.

95 Kantaja on väittänyt, ettei hänen väitteeseensä, jonka mukaan tietyt komission virkamiesten toteamukset vaaransivat häntä vastaan aloitetun menettelyn puolueettomuuden, ole vastattu; tältä osin asiakirja-aineistosta ilmenee, että kantaja on tällä väitteellään ainoastaan todennut kurinpitolautakunnan käsittelyssä, että 'tämä tilanne edellytt[ei] [lautakunnalta] siten aivan erityistä tarkkaavaisuutta ja riippumattomuutta' (kanteen liite A.1, s. 17). Kantaja ei kuitenkaan väitä, että kurinpitolautakunta olisi tässä tapauksessa laiminlyönyt sille tutkintatoimielimenä kuuluvan velvollisuuden tehdä päätöksensä riippumattomasti ja puolueettomasti. Näin ollen tämä väite on perusteeton.

— —

97 Samoin on hylättävä se kantajan väite, jonka mukaan kurinpitolautakunnan lausuntoa ja viraltapanopäätöstä ei olisi riittävästi perusteltu siltä osin kuin niissä on katsottu, ettei kantaja 'voinut olla tietämättä, että julkaisemalla teoksensa hän ilmaisi siitä toimintalinjasta poikkeavan henkilökohtaisen mielipiteensä, jonka komissio oli omaksunut talous- ja rahaliitosta vastaavana Euroopan unionin toimielimenä, kun talous- ja rahaliiton toteuttaminen on yksi yhteisöjen pääasiallisista tavoitteista ja Euroopan unionin perustamissopimukseen sisältyvä peruuttamaton poliittinen valinta.' Itse asiassa on todettava, että tässä riidassa oli kyse kantajan ja komission välisestä selkeästä ja tunnetusta mielipide-erosta unionin rahapolitiikan osalta (em. asia Connolly v. komissio, määräyksen 36 kohta), ja kyseinen teos oli ilmeinen osoitus tästä mielipide-erosta, kuten asiakirja-aineistosta ilmenee; kantaja nimittäin kirjoitti muun muassa seuraavaa: 'Keskeinen väitteeni on, että Euroopan korkokantamekanismi ja talous- ja rahaliitto ovat sekä tehottomia että demokratian vastaisia, mikä on vaaraksi paitsi varallisuudellemme myös neljälle perusvapaudelle sekä viimekädessä rauhalle' (kirjan s. 12) ['My central thesis is that ERM and EMU are not only inefficient but also undemocratic: a danger not only to our wealth but to our four freedoms and, ultimately, our peace'].

98 Lisäksi on todettava, että kurinpitolautakunnan lausunnolla ja viraltapanopäätöksellä saatettiin päätökseen kurinpitomenettely, jonka yksityiskohdista

kantajalla oli riittävästi tietoja (em. asia komissio v. Daffix, tuomion 34 kohta). Kuten kurinpitolautakunnan lausunnosta kuitenkin ilmenee, kantaja oli itse esittänyt 5.12.1995 pidetyssä kuulemistilaisuudessa, että hän oli yksikön II.D.3 päällikön tehtäviä hoitaessaan laatimissaan asiakirjoissa usean vuoden ajan korostanut niitä 'ristiriitaisuuksia, jotka hän oli havainnut komission talous- ja rahapolitiikkaa koskevissa suuntauksissa'; hän oli myös todennut, 'että koska hänen esimiehensä olivat vastustaneet hänen analyysijään ja ehdotuksiaan, hän oli päättänyt saattaa ne julkisuuteen sen vuoksi, että kyseinen aihe oli elintärkeä ja että komission noudattama politiikka vaaransi unionin tulevaisuuden'. Vaikka kantaja on vastauksessaan kiistänyt nämä kurinpitolautakunnan lausuntoon sisältyvät näkemykset, on kuitenkin todettava, että ne on selvästi vahvistettu kuulemistilaisuuden pöytäkirjassa, jonka sisältöä hän ei ole kiistänyt (ks. erityisesti kuulemistilaisuuden pöytäkirja, s. 4—7).

- 99 Näiden seikkojen perusteella on todettava, että kurinpitolautakunnan lausunnon ja viraltapanopäätöksen perusteluja ei voida pitää puutteellisina tältä osin.

— —

- 101 Edellä esitettyjen seikkojen perusteella on lopuksi todettava, ettei hyvän oikeudenkäytön periaatetta ja puolustautumisoikeuksia voida väittää loukatun sillä perusteella, että kurinpitolautakunta oli tehnyt päätöksensä samana päivänä kun kantajaa kuultiin, koska tämä osoittaa, että kyseinen toimielin oli päinvastoin toiminut huolellisesti. Lisäksi on todettava, että kurinpitolautakunnan lausunto annettiin lopullisessa muodossaan kaksi päivää tämän kuulemistilaisuuden jälkeen.

- 102 Kaikkien näiden seikkojen perusteella tämä kanneperuste on hylättävä.”

Kolmas, henkilöstösääntöjen 11 artiklan rikkomista koskeva kanneperuste

14 Valittaja väitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, ettei henkilöstösääntöjen 11 artiklan tarkoituksena ole kieltää virkamiehiä ottamasta vastaan tekijänoikeuskorvauksia teostensa julkaisemisesta, vaan taata heidän riippumattomuutensa kieltämällä heitä ottamasta vastaan ohjeita toimielimen ulkopuolisilta henkilöiltä. Kun valittaja otti vastaan tekijänoikeuskorvauksia, hän ei kuitenkaan ollut kenenkään komission ulkopuolisen henkilön käskyvallan alainen.

15 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi seuraavaa:

”108 Tältä osin kantajan kuripitolautakunnassa esittämistä toteamuksista sekä hänen tuolloin esittämästään kustantajansa todistuksesta ilmenee, että kustantaja oli todellisuudessa maksanut kantajalle tämän teoksen myynnistä kertyneet ’royaltit’. Näin ollen ei voida hyväksyä kantajan väitettä, jonka mukaan kyseessä ei olisi ollut henkilöstösääntöjen 11 artiklan rikkominen, koska palkkioiden vastaanottaminen ei hänen mielestään tarkoittanut sitä, että hän olisi ollut toimielimensä ulkopuolisen henkilön vaikutusvallan alainen. Tässä väitteessä ei nimittäin oteta huomioon henkilöstösääntöjen 11 artiklan toisessa kohdassa säädetyn kiellon objektiivisia edellytyksiä, kuten palkkion vastaanottamista missä tahansa muodossa toimielimen ulkopuoliselta henkilöltä ilman nimittävän viranomaisen lupaa. Tässä tapauksessa on todettava, että nämä edellytykset täytyivät.

109 Kantaja ei voi pätevästi väittää, että tällainen henkilöstösääntöjen 11 artiklan toisen kohdan tulkinta johtaisi [Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimuksen] ensimmäisen lisäpöytäkirjan 1 artiklassa vahvistetun omaisuudensuojan loukkaamiseen.

- 110 Ensinnäkin on todettava, että tässä tapauksessa omaisuudensuojaa ei ole millään tavalla loukattu, koska komissio ei ole estänyt kantajaa ottamasta vastaan hänen teoksestaan saamiaan palkkioita.
- 111 Lisäksi on aiheellista korostaa, että oikeuskäytännön mukaan omistusoikeuden kaltaisten perusoikeuksien käyttämistä voidaan rajoittaa sillä edellytyksellä, että rajoitukset tosiasiaa palvelevat yleisen edun mukaisia yhteisön tavoitteita eikä niillä puututa perusoikeuksiin tavoitellun päämäärän kannalta suhteettomasti ja tavalla, jota ei voida hyväksyä ja jolla loukattaisiin näin suojattujen oikeuksien keskeistä sisältöä (ks. asia 265/87, Schröder HS Kraftfutter, tuomio 11.7.1989, Kok. 1989, s. 2237, 15 kohta, sekä siinä mainittu oikeuskäytäntö; Kok. Ep. X, s. 109]). Henkilöstösääntöjen 11 artiklan säännökset, joiden mukaan virkamiehen on toimittava ainoastaan yhteisöjen edun mukaisesti, on annettu siitä perustellusta syystä, että virkamiehen riippumattomuuden lisäksi voitaisiin taata myös hänen lojaalisuutensa toimielintään kohtaan (ks. asia T-273/94, N v. komissio, tuomio 15.5.1997, Kok. H. 1997, s. II-289, 128 ja 129 kohta, jäljempänä asia N v. komissio); tähän tavoitteeseen pyrkiminen on hyväksyttävä syy sille vähäiselle haitalle, että virkamiehen oman toimielimen ulkopuolisista lähteistä peräisin olevien tulojen hankkimiseen on saatava nimittävän viranomaisen lupa.

— —

- 113 Kantaja on väittänyt, että käytännössä komissio sallii tekijänoikeuskorvauksien vastaanottamisen silloin, kun on kyse henkilökohtaisista syistä virkavapaalla olevien virkamiesten suorittamista palveluista, mutta on todettava, ettei tätä väitettä ole millään tavalla näytetty toteen. Tämä väite ei myöskään ole tässä asiassa merkityksellinen, koska ei ole väitetty, että kyseinen komission käytäntö olisi koskenut myös sellaisten teosten julkaisemista, joille ei ole ennakolta myönnetty henkilöstösääntöjen 17 artiklassa tarkoitettua julkaisulupaa. Kantaja ei siten väitä, että kyse olisi ollut täsmällisistä lupauksista, jotka olisivat mahdollisesti voineet luoda hänelle perusteltuja odotuksia siitä, ettei hänen tarvinnut pyytää henkilöstösääntöjen 11 artiklassa säädettyä lupaa.

114 Näiden seikkojen perusteella tämä kanneperuste on hylättävä.”

Neljäs, henkilöstösääntöjen 12 artiklan rikkomista koskeva kanneperuste

- 16 Valittaja esitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa seuraavat väitteet: henkilöstösääntöjen 12 artiklan rikkomista koskeva väite on perusteeton, koska se on Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimuksen 10 artiklassa vahvistetun sananvapauden periaatteen vastainen; kyseinen teos perustuu taloudelliseen analyysiin, joka ei ole yhteisön etujen vastainen; komissio on vääristänyt lojallisuusvelvollisuuden ulottuvuutta; ja ne henkilökohtaiset hyökkäykset, jotka kirjassa väitetään esitetyn, olivat ainoastaan taloudelliseen analyysiin liittyvää ”kevyttä kynäilyä”.
- 17 Tämän kanneperusteen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi seuraavaa:

”124 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan [henkilöstösääntöjen 12 artiklan ensimmäisen kohdan] tarkoituksena on ensinnäkin taata se, että yhteisöjen virkamiehet osoittavat käyttäytymisellään sellaista arvokkuutta, joka noudattaa sitä erityisen hyvän ja kunnioitettavan käytöksen mallia, jota voidaan perustellusti odottaa kansainvälisen yhteisön henkilöstöön kuululta virkamieheltä (ks. asia [T-146/94], Williams v. tilintarkastustuomioistuin, [tuomio 7.3.1996, Kok. H. 1996, s. II-329; jäljempänä asia Williams v. tilintarkastustuomioistuin II]; asia N. v. komissio, tuomion 127 kohta; ja asia T-183/96, E. v. talous- ja sosiaalikomitea, tuomio 17.2.1998, Kok. H. 1998, s. II-159, 39 kohta; jäljempänä asia E v. talous- ja sosiaalikomitea). Tästä seuraa erityisesti, että virkamiehen julkisesti ilmaisemat solvaukset, jotka loukkaavat solvauksen kohteena olevien henkilöiden kunniaa, heikentävät sellaisinaan henkilöstösääntöjen 12 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitettua virkamiehen asemaan kohdistuvaa arvonantoa (ks. asia C-156/96 P, Williams v. tilintarkastustuomioistuin, määräys 21.1.1997; Kok. 1997, s. I-239, 21 kohta; asia [T-146/89], Williams v. tilintarkastustuomioistuin, [tuomio 26.11.1991, Kok. 1991, s. II-1293; jäljempänä asia Williams v. tilintarkastustuomioistuin I] 76 ja 80 kohta ja asia Williams v. tilintarkastustuomioistuin II, tuomion 66 kohta).

- 125 Tässä tapauksessa asiakirja-aineistosta ja niistä kirjan otteista, joita komissio on lainannut, ilmenee, että riidanalainen teos sisältää useita aggressiivisia, halventavia ja usein loukkaavia toteamuksia, jotka loukkaavat niiden kohteena olevien henkilöiden ja toimielinten kunniaa ja jotka ovat saaneet merkittävää julkisuutta erityisesti lehdistössä. Toisin kuin kantaja väittää, kannanottoja, joita komissio lainasi ja joita selostettiin kuripitomenettelyn käynnistävässä nimittävän viranomaisen kertomuksessa, ei voida pitää pelkkänä 'kevyenä kynäilynä', vaan niiden on sellaisinaan katsottava heikentävän virkamiesten asemaan kohdistuvaa arvontoa.
- 126 Väite siitä, että kurinpitolautakunta ja nimittävä viranomainen olisivat lopulta luopuneet viimeksi mainitusta väitteestä, jolla perusteltiin hänen viraltapanoan, on perusteeton. Itse asiassa molemmat ovat kurinpitolautakunnan lausunnossa ja viraltapanopäätöksessä nimenomaisesti todenneet, että 'Connollyn käyttäytyminen on kokonaisuudessaan heikentänyt hänen asemaansa kohdistuvaa arvontaa'. Sen, että kirjan otteita ei ole nimenomaisesti lainattu viraltapanopäätöksessä samalla tavalla kuin kurinpitomenettelyn käynnistävässä nimittävän viranomaisen kertomuksessa, ei siten voida tulkita merkitsevän luopumista henkilöstösääntöjen 12 artiklan toisen kohdan rikkomista koskevasta väitteestä. Näin on myös erityisesti siitä syystä, että viraltapanopäätöksellä päätettiin kurinpitomenettely, jonka yksityiskohdat olivat kantajan tiedossa ja jonka kuluessa hänellä oli tilaisuus antaa selitys kirjassaan oleville kannanotoille, kuten asiakirja-aineistoon liitetystä pöytäkirjoista ilmenee.
- 127 Tämän jälkeen on syytä korostaa, että henkilöstösääntöjen 12 artiklan ensimmäinen kohta, samoin kuin 11 ja 21 artikla, on erityinen ilmaus kaikille virkamiehille kuuluvasta lojaalisuusvelvollisuudesta (ks. erityisesti asia N v. komissio, tuomion 129 kohta; vahvistettu yhteisöjen tuomioistuimen valituksen johdosta asiassa C-252/97 P, N v. komissio, 16.7.1998 antamassaan määräyksessä, Kok. 1998, s. I-487[4]). Toisin kuin kantaja väittää, asiassa Williams vastaan tilintarkastustuomioistuin I annetusta tuomiosta ei voida päätellä, että tämä velvollisuus johtuisi ainoastaan henkilöstösääntöjen 21 artiklasta, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tässä tuomiossaan korostanut, että lojaalisuusvelvollisuus on perustavanlaatuinen velvollisuus, joka on kaikilla virkamiehillä sitä toimielintä kohtaan, jonka palveluksessa hän on, ja hänen esimiehiään kohtaan, ja josta 'henkilöstösääntöjen 21 artikla on

erityinen ilmaus'. Tämän vuoksi on hylättävä kantajan väite, jonka mukaan nimittävä viranomainen ei olisi voinut pätevästi katsoa kantajan laiminlyöneen lojaalisuusvelvollisuuttaan, koska kurinpitomenettelyn käynnistävässä kertomuksessa häntä ei syytetty henkilöstösääntöjen 21 artiklan rikkomisesta.

- 128 Samoin on hylättävä väite, jonka mukaan lojaalisuusvelvollisuus ei edellytä virkamiehen ja toimielimen välisen luottamussiteen säilyttämistä vaan ainoastaan lojaalisuutta perustamissopimuksia kohtaan. Lojaalisuusvelvollisuus edellyttää, että kyseinen virkamies pidättäytyy hänen asemaansa kohdistuvaa arvonantoa ja toimielimen sekä sen yksiköiden kunnioitusta heikentävästä käyttäytymisestä (ks. esim. asia Williams v. tilintarkastustuomioistuin I, tuomion 72 kohta; ja asia T-293/94, Vela Palacios v. talous- ja sosiaalikomitea, tuomio 18.6.1996, Kok. H. 1996, s. II-893, 43 kohta) ja että virkamies, erityisesti jos hän on korkeassa asemassa, osoittaa kaikkien epäilysten yläpuolella olevaa käytöstä, jotta hänen ja toimielimen väliset luottamussitteet pysyvät jatkuvasti yllä (asia N. v. komissio, tuomion 129 kohta). Tässä tapauksessa on kuitenkin muistettava, että riidanalaisessa teoksessa esitettiin näkemyksiä, jotka jo sellaisinaan heikensivät virkamiehen asemaan kohdistuvaa arvonantoa, minkä lisäksi siinä ilmaistiin julkisesti, kuten nimittävä viranomainen on todennut, että Connollyn näkemys poikkesi perustavanlaatuisesti siitä komission politiikasta, jonka täytäntöönpano kuului hänen tehtäviinsä ja joka koski perustamissopimuksessa asetettua tavoitetta talous- ja rahaliiton toteuttamiseksi.
- 129 Kantaja ei voi tässä yhteydessä menestyksellisesti vedota sananvapauden periaatteen loukkaamiseen. Asiaa koskevasta oikeuskäytännöstä nimittäin ilmenee, että vaikka sananvapaus on perusoikeus, joka kuuluu myös yhteisöjen virkamiehille (asia C-100/88, Oyowe ja Traore v. komissio, tuomio 13.12.1989, Kok. 1989, s. 4285, 16 kohta), henkilöstösääntöjen 12 artiklassa, sellaisena kuin sitä on edellä mainitussa oikeuskäytännössä tulkittu, ei rajoiteta virkamiesten sananvapautta, vaan asetetaan kohdittuulliset rajat tämän oikeuden käytölle toimielimen edun mukaisesti (asia E. v. talous- ja sosiaalikomitea, tuomion 41 kohta).
- 130 Lopuksi on aiheellista korostaa, että tätä henkilöstösääntöjen 12 artiklan ensimmäisen kohdan tulkintaa ei voida kyseenalaistaa sillä perusteella, että tässä tapauksessa riidanalainen teos julkaistiin virkamiehen henkilö-

kohtaisista syistä myönnetyn virkavapauden aikana. Tältä osin henkilöstösääntöjen 35 artiklasta ilmenee, että henkilökohtaisista syistä myönnetty virkavapaus on yksi niistä hallinnollisista asemista, johon virkamies voidaan asettaa ja jonka aikana hän on edelleen henkilöstösäännöistä johtuvien velvollisuuksien alainen, ellei toisin ole nimenomaisesti säädetty. Koska henkilöstösääntöjen 12 artikla koskee kaikkia virkamiehiä heidän asemastaan riippumatta, kantaja ei siten voinut virkavapautensa vuoksi vapautua tässä artiklassa säädetyistä velvollisuuksista. Näin on erityisesti siksi, että virkamiehen velvollisuus vaalia asemaansa kohdistuvaa arvonantoa ei rajoitu tiettyyn ajankohtaan, jolloin hän hoitaa jotakin tiettyä tehtävää, vaan se velvoittaa häntä kaikissa tilanteissa (asia Williams v. tilintarkastustuomioistuimien II, tuomion 68 kohta). Tämä pätee myös lojaalisuusvelvollisuuteen, joka oikeuskäytännön mukaan ei koske ainoastaan tiettyjen tehtävien toteuttamista, vaan ulottuu virkamiehen ja toimielimen välisiin suhteisiin yleisesti (asia Williams v. tilintarkastustuomioistuimien II, tuomion 72 kohta, ja asia E v. talous- ja sosiaalikomitea, tuomion 47 kohta).

- 131 Näiden seikkojen perusteella nimittävä viranomaisen saattoi perustellusti katsoa, että kantaja oli käyttäytymisellään heikentänyt asemaansa kohdistuvaa arvonantoa ja rikkonut peruuttamattomasti sen luottamuksen, jota komissio voi perustellusti edellyttää virkamiehiltään.
- 132 Näin ollen tämä kanneperuste on hylättävä.”

Viides, henkilöstösääntöjen 17 artiklan rikkomista koskeva kanneperuste

- 18 Valittaja väitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, että henkilöstösääntöjen 17 artiklan toisen kohdan tulkinta, johon kurinpitolautakunnan lausunto ja viraltapanopäätös perustuvat, on Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimuksen 10 artiklassa vahvistetun sananvapauden periaatteen vastainen, koska se johtaa hänen mukaansa siihen, että periaatteessa kaikki julkaiseminen on kiellettyä. Sananvapauden rajoittaminen voidaan kuitenkin hyväksyä ainoastaan Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimuksen 10 artiklan

2 kohdassa mainituissa poikkeuksellisissa tilanteissa. Lisäksi kyseistä säännöstä ei valittajan mukaan sovelleta henkilökohtaisista syistä myönnettyllä virkavapaalla oleviin virkamiehiin, ja joka tapauksessa valittajalla oli omasta mielestään perusteltu syy luottaa tähän tulkintaan, kun otetaan huomioon komission ainakin pääosasto II:ssa noudattama käytäntö.

- 19 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi tämän kanneperusteen seuraavilla perusteilla:

”147 Tässä tapauksessa on selvää, että kantaja on julkaissut teoksensa pyytämättä siihen ennakolta edellä mainitussa säännöksessä tarkoitettua lupaa. Kantaja on kuitenkin katsonut, että komissio on tulkinnut henkilöstösääntöjen 17 artiklan toista kohtaa sananvapauden periaatteen vastaisesti, esittämättä kuitenkaan nimenomaisesti lainvastaisuusväitettä, jolla hän olisi kiistänyt tämän säännöksen pätevyyden kokonaisuudessaan.

148 Tältä osin on muistettava, että kuten edellä on jo korostettu, Euroopan ihmisoikeussopimuksen 10 artiklassa vahvistettu sananvapaus on perusoikeus, jonka kunnioittamista yhteisöjen tuomioistuimet valvovat ja joka kuuluu erityisesti yhteisöjen virkamiehille (em. asia Oyowe ja Traore v. komissio, tuomion 16 kohta, ja E v. talous- ja sosiaalikomitea, tuomion 41 kohta). Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perusoikeudet eivät kuitenkaan ole ehdottomia, vaan niitä voidaan rajoittaa, kunhan rajoitukset tosiasiallisesti palvelevat yleisen edun mukaisia yhteisön tavoitteita eikä niillä puututa perusoikeuksiin tavoitellun päämäärän kannalta suhteettomasti ja tavalla, jota ei voida hyväksyä ja jolla loukattaisiin näin suojattujen oikeuksien keskeistä sisältöä (em. asia Schröder HS Kraftfutur, tuomion 15 kohta, ja asia C-404/02 P, x v. komissio, tuomio 5.10.1994, Kok. 1994, s. I-4737, 18 kohta; asia T-176/94, K v. komissio, tuomio 13.7.1995, Kok. H. 1995, s. II-621, 33 kohta ja asia N v. komissio, tuomion 73 kohta).

- 149 Toisin kuin oikeuskäytännössä on todettu henkilöstösääntöjen 12 artiklan osalta (ks. edellä 129 kohta, ja asia E v. komissio, tuomion 41 kohta), näiden periaatteiden valossa ei voida katsoa, että 17 artiklan toisessa kohdassa, sellaisena kuin sitä on tulkittu viraltapanopäätöksessä, rajoitettiin virkamiesten sananvapautta perusteettomasti.
- 150 Ensinnäkin on aiheellista korostaa, että ennakolta vaadittavalla julkaisuluvalla pyritään siihen lainmukaiseen tavoitteeseen, ettei yhteisöjen toimintaan liittyvä kirjoitus voisi aiheuttaa vahinkoa yhteisöjen edulle, kuten jonkin sen toimielimen maineelle ja julkisuuskuvalle, mistä tässä tapauksessa on kyse.
- 151 Henkilöstösääntöjen 17 artiklan toista kohtaa ei toiseksikaan voida pitää suhteettomana toimenpiteenä siihen yleistä etua koskevaan päämäärään nähden, jota kyseisellä säännöksellä pyritään turvaamaan.
- 152 Tältä osin on ensinnäkin todettava, että toisin kuin kantaja väittää, henkilöstösääntöjen 17 artiklan toisesta kohdasta ei voida päätellä, että siinä säädetty ennakkolupajärjestelmä antaisi kyseiselle toimielimelle mahdollisuuden harjoittaa tätä kautta rajatonta sensuuria. Yhtäältä tässä säännöksessä vaaditaan ennakolta hankittava julkaisulupa ainoastaan, jos kirjoitus, jonka virkamies aikoo julkaista tai antaa julkaistavaksi, 'liittyy yhteisöjen toimintaan'. Toisaalta tässä säännöksessä ei myöskään aseteta ehdotonta julkaisukieltä, mikä jo sinänsä loukkaisi sananvapauden keskeistä sisältöä. Päinvastoin on todettava, että henkilöstösääntöjen 17 artiklan toisen kohdan viimeisessä virkkeessä selvästi vahvistetaan pääsäännöksi julkaisuluvan myöntäminen, koska siinä nimenomaisesti säädetään, että lupa evätään ainoastaan, jos kyseinen julkaiseminen saattaa vaarantaa yhteisöjen edun. Koska tässä yhteydessä tehtävään päätökseen voidaan hakea muutosta henkilöstösääntöjen 90 ja 91 artiklan mukaisesti, virkamiehellä, joka katsoo, että häneltä on evätty lupa henkilöstösääntöjen vastaisesti, on mahdollisuus käyttää oikeussuojakeinoja,

joiden avulla hän voi saattaa kyseisen toimielimen arvioinnin yhteisöjen tuomioistuinten tutkittavaksi.

- 153 On myös tärkeää korostaa, että henkilöstösääntöjen 17 artiklan toisessa kohdassa vaadittu muodollisuus on ennaltaehkäisevä toimenpide, jonka avulla voidaan yhtäältä estää yhteisöjen edun vaarantaminen ja, kuten komissio on aivan oikein todennut, toisaalta välttää se, että kyseinen toimielin määrää — sen jälkeen kun yhteisöjen edun vaarantava kirjoitus on jo julkaistu — kuripitoseuraamuksia virkamiehelle, joka on käyttänyt sananvapauttaan hänen tehtäviensä kanssa yhteensopimattomalla tavalla.
- 154 Tässä tapauksessa on todettava, että nimittävä viranomainen on viraltapanopäätöksessään katsonut Connollyn rikkoneen kyseistä säännöstä yhtäältä siksi, ettei hän ollut pyytänyt teokselleen julkaisulupaa, ja toisaalta siksi, ettei hän voinut olla tietämättä, että tämä lupa evättäisiin niistä samoista syistä, joiden vuoksi häneltä oli aikaisemmin evätty lupa julkaista tiettyjä samansisältöisiä artikkeleita, ja lopuksi siksi, että hän oli käytöksellään aiheuttanut vakavaa vahinkoa yhteisö[je]n edulle ja vahingoittanut toimielimen julkisuuskuvaa ja mainetta.
- 155 Kun otetaan huomioon kaikki edellä esitetyt seikat, viraltapanopäätöksestä ei voida päätellä, että henkilöstösääntöjen 17 artiklan toisen kohdan rikkomisen, johon Connollyn väitetään syylistyneen, olisi katsottu tapahtuneen siinäkin tapauksessa, ettei yhteisö[je]n edulle olisi aiheutunut mitään vahinkoa, joten ei voida katsoa, että nimittävä viranomainen olisi antanut tälle säännökselle sellaisen ulottuvuuden, joka ylittäisi tavoitellun päämäärän ja joka siten olisi sananvapauden periaatteen vastainen.
- 156 Näin ollen sananvapauden loukkaamista koskeva väite on hylättävä.

- 157 Väite, jonka mukaan henkilöstösääntöjen 17 artiklan toista kohtaa ei voida soveltaa henkilökohtaisista syistä myönnetyllä virkavapaalla oleviin virkamiehiin, on myös perusteeton. Kuten edellä on korostettu (ks. 130 kohta), henkilöstösääntöjen 35 artiklan mukaan henkilökohtaisista syistä myönnetyllä virkavapaudella oleva virkamies säilyttää asemansa virkamiehenä virkavapauden aikana ja hänen on siten noudatettava henkilöstösäännöistä johtuvia velvollisuuksiaan, jollei toisin ole nimenomaisesti säädetty. Henkilöstösääntöjen 17 artiklan toisessa kohdassa tarkoitetaan kaikkia virkamiehiä heidän hallinnollisesta asemastaan riippumatta. Tästä syystä se, että kantaja oli henkilökohtaisista syistä myönnetyllä virkavapaalla teoksensa julkaisemisen aikana, ei vapauttanut häntä henkilöstösääntöjen 17 artiklan toisessa kohdassa asetetusta velvollisuudesta pyytää ennakolta julkaisulupaa nimittävältä viranomaiselta.
- 158 Tätä tulkintaa ei kyseenalaista se, että henkilöstösääntöjen 17 artiklan toisesta kohdasta poiketen sen ensimmäisessä kohdassa säädetään nimenomaisesti, että virkamiehen on noudatettava vaitiolovelvollisuutta myös hänen palvelussuhteensa päätyttyä. Henkilökohtaisista syistä myönnetyllä virkavapaalla olevaa virkamiestä ei voida rinnastaa virkamieheen, jonka palvelussuhde on henkilöstösääntöjen 47 artiklassa tarkoitetulla tavalla lopullisesti päätynyt ja joka ei siten ole missään henkilöstösääntöjen 35 artiklassa luetelluista virkamiehen hallinnollisista asemista.
- —
- 160 Kaikkien näiden seikkojen perusteella on todettava, että kurinpitolautakunta ja nimittävä viranomainen ovat olleet oikeassa katsoessaan, että kantaja oli rikkonut henkilöstösääntöjen 17 artiklan toista kohtaa.
- 161 Lopuksi kantaja on väittänyt, että komissiossa olisi noudatettu yleistä käytäntöä, jonka mukaan henkilökohtaisista syistä myönnetyllä virkavapaalla olevien virkamiesten ei olisi tarvinnut hankkia julkaisulupaa

ennakolta, mutta tätä väitettä ei millään tavalla osoita todeksi se toteamus, johon kantaja on vedonnut. Pääosasto II:n entinen pääjohtaja on tällä toteamuksellaan itse asiassa ainoastaan vahvistanut, että Connollylle oli jo vuonna 1985 myönnetty virkavapaata henkilökohtaisista syistä vuoden ajaksi, jotta tämä voisi työskennellä eräässä yksityisessä rahoituslaitoksessa, ja että pääjohtaja oli katsonut, ettei hänen tuona ajanjaksona tarvinnut hyväksyä kirjoituksia, jotka kantaja laati kyseisen rahoituslaitoksen lukuun, tai edes kommentoida niitä. Tämä väite on siten perusteeton.

162 Näin ollen tämä kanneperuste on hylättävä.”

Kuudes, ilmeistä arviointivirhettä ja suhteellisuusperiaatteen loukkaamista koskeva kanneperuste

20 Valittaja väitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, että viraltapanopäätöksessä tosiseikkoja oli arvioitu ilmeisen virheellisesti ja että suhteellisuusperiaatetta oli loukattu, koska siinä ei ollut otettu huomioon useita lieventäviä seikkoja.

21 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut seuraavaa:

”165 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan silloin, kun virkamiestä vastaan esitetyt seikat on näytetty toteen, nimittävän viranomaisen asiana on valita asianmukainen seuraamus, eivätkä yhteisöjen tuomioistuimet voi omalla arvioinnillaan korvata tämän viranomaisen arviointia, ellei ole kyse ilmeisestä arviointivirheestä tai harkintavallan väärinkäytöstä (asia [46/72], De Greef v. komissio, [tuomio 30.5.1973, Kok. 1973, s. 543], 45 kohta; asia F. v. komissio, tuomion 34 kohta; asia Williams v. tilintarkastustuomioistuin I, tuomion 83 kohta ja em. asia D v. komissio, tuomion 96 kohta). On myös muistettava, että määrättävä seuraamus riippuu yleisestä arvioinnista, jonka nimittävä viranomainen tekee kaikista

konkreettisista seikoista ja olosuhteista tapauskohtaisesti, koska henkilöstösääntöjen 86 ja 89 artiklassa ei säädetä, että tietystä rikkomisesta seuraa tietty kurinpitoseuraamus eikä niissä säädetä siitä, missä määrin raskauttavia tai lieventäviä seikkoja otetaan huomioon seuraamusta valittaessa (ks. asia 403/85, F. v. komissio, tuomio 5.2.1987, Kok. 1987, s. 645, 26 kohta; em. asia Williams v. tilintarkastustuomioistuimien I, tuomion 83 kohta ja asia Y v. parlamentti, tuomion 34 kohta).

- 166 Tässä tapauksessa on aiheellista heti todeta, että kantajaa vastaan esitetyt seikat on näytetty toteen.
- 167 Seuraavaksi on todettava, ettei voida katsoa, että määrätty seuraamus olisi suhteettoman ankara tai että se olisi seurausta ilmeisestä arviointivirheestä. Vaikkei voidakaan kiistää sitä, että kantajalla oli hyvä ansio-luettelo, nimittävä viranomaisena voi kuitenkin perustellusti katsoa, ettei tämä lieventänyt määrättävää seuraamusta, kun otetaan huomioon rikkomusten vakavuus ja kantajan palkkaluokka sekä vastuuasema.
- 168 Myöskään ei voida hyväksyä kantajan väitettä, jonka mukaan asiassa olisi pitänyt ottaa huomioon hänen vilpittömän mielensä niiden velvollisuuksien ulottuvuudesta, jotka kuuluvat henkilökohtaisista syistä myönnettyllä virkavapaalla olevalle virkamiehelle. Oikeuskäytännön mukaan nimittäin virkamiesten oletetaan tuntevan henkilöstösäännöt (ks. asia T-12/94, Daffix v. komissio, tuomio 18.12.1997, Kok. H. 1997, s. II-1197, 116 kohta ja yhdistetyt asiat T-116/96, T-212/96 ja T-215/96, Telchini ym. v. komissio, tuomio 7.7.1998, Kok. H. 1998, s. II-947, 59 kohta), joten sitä, etteivät he tunne omia velvollisuuksiaan, ei voida pitää osoituksena vilpittömästä mielestä. Väite on perusteeton varsinkin, kun kantaja on tässä tapauksessa myöntänyt, että hänen kollegansa tiesivät hänen aikomuksestaan valmistella riidanalaista teosta henkilökohtaisista syistä myönnetyn virkavapauden aikana, kun taas nimittävälle viranomaiselle henkilöstösääntöjen 40 artiklan mukaan osoittamassaan pyynnössä hän oli ilmoittanut muita syitä kuin tämän teoksen valmistelu. Koska tällaiset

ilmoitukset ovat niiden lojaalisuus- ja luottamussiteiden vastaisia, joiden täytyy olla olemassa hallinnon ja virkamiesten välillä ja koska ne eivät sovi yhteen jokaiselta virkamieheltä edellytetyn rehellisyysvaatimuksen kanssa (ks. yhdistetyt asiat [175/86 ja 209/86], M. v. neuvosto, [tuomio 19.4.1988, Kok. 1988, 21 kohta]), nimittävä viranomainen voi perustellusti katsoa, että kantajan väite, jonka mukaan hän oli vilpittömässä mielessä, oli perusteeton.

169 Näin ollen tämä kanneperuste on hylättävä.”

Seitsemäs, harkintavallan väärinkäyttöä koskeva kanneperuste

- 22 Lopuksi valittaja vetosi siihen, että useat seikat osoittivat, että harkintavaltaa oli käytetty väärin.
- 23 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi tämän kanneperusteen seuraavilla perusteilla:

”171 On muistettava, että oikeuskäytännön mukaan harkintavallan väärinkäyttöä on se, että hallintoviranomainen käyttää valtuuksiaan muiden kuin niiden päämäärien saavuttamiseksi, joita varten valtuudet on myönnetty. Näin ollen päätökseen sisältyy harkintavallan väärinkäyttöä ainoastaan, jos se on objektiivisten, asiassa merkityksellisten ja yhtäpitävien seikkojen perusteella tehty muiden kuin niiden päämäärien saavuttamiseksi, joihin sen perusteeksi on vedottu (asia Williams v. tilintarkastustuomioistuin I, tuomion 87 ja 88 kohta).

172 Niistä toteamuksista, jotka tietyt komission virkamiehet olivat tehneet ennen kurinpitomenettelyn aloittamista, riittää, kun todetaan, että [— —] nämä toteamukset ilmensivät ainoastaan kyseisten komission virka-

miesten väliaikaista arviointia, eivätkä ne voineet tämän tapauksen olosuhteissa vaikuttaa kurinpitomenettelyn sääntöjen mukaisuuteen.

173 Myöskään kantajan väitettä siitä, että komission olisi pitänyt varoittaa häntä niistä riskeistä, joita hänen teoksensa julkaisemiseen liittyi, ei voida hyväksyä. Kuten komissio on aivan oikein todennut, komission ei voida katsoa olevan vastuussa kantajan aloitteista, jotka tämä oli lisäksi salannut komissiolta pyytäessään virkavapaata henkilökohtaisista syistä. Lisäksi ne kantajan väitteet, jotka koskevat kurinpitomenettelyssä tapahtuneita sääntöjenvastaisuuksia ja kantajan vilpittömyyttä, on hylättävä samoista syistä kuin mitä ensimmäisen ja kuudennen kanneperusteen yhteydessä on esitetty.

174 Sen väitteen osalta, että komissio olisi muuttanut virantoimituksesta pidättämisen aikana pidätettävän palkan yleistä laskutapaa, riittää, kun todetaan, ettei tämä väite koske erityisesti kantajan viraltapanaa, eikä sitä siten voida pitää näyttönä harkintavallan väärinkäytöstä.

175 Näin ollen ei ole näytetty toteen, että nimittävä viranomaisorganisaatio olisi seuraamusta määrätessään tavoitellut muita päämääriä kuin yhteisön henkilöstöhallinnon sisäisen järjestyksen turvaaminen. Seitsemäs kanneperuste on siten hylättävä.”

24 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella on hylkääminen näin ollen kumoamisvaatimukset ja tämän seurauksena myös vahingonkorvausvaatimukset.

25 Tämän vuoksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella on hylkääminen kanteen ja velvoitti kunkin asianosaisen vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Valitus

26 Connolly vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

— kumoaa valituksenalaisen tuomion

— kumoaa tarpeellisilta osin kurinpitolautakunnan 7.12.1995 antaman lausunnon

— kumoaa viraltapanopäätöksen

— kumoaa 12.7.1996 tehdyn päätöksen, jolla alustava valitus hylättiin

— velvoittaa komission maksamaan hänelle aineellisesta vahingosta 7 500 000 Belgian frangin suuruisen korvauksen ja henkisestä kärsimyksestä 1 500 000 Belgian frangin suuruisen korvauksen

— velvoittaa komission korvaamaan kaikki molemmissa oikeusasteissa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

27 Komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- jättää valituksen osittain tutkimatta ja hylkää sen muutoin kokonaisuudessaan perusteettomana
- hylkää myös vahingonkorvausvaatimuksen, koska se ei täytä tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä ja on perusteeton
- velvoittaa Connollyn korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut.

28 Valituksessaan Connolly vetoaa kolmeentoista perusteeseen.

Ensimmäinen valitusperuste

29 Ensimmäisessä valitusperusteessaan Connolly väittää, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole ottanut huomioon sitä, että henkilöstösääntöjen 12 ja 17 artiklassa otetaan käyttöön ennakkosensuurijärjestelmä, joka on periaatteellisesti Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimuksen 10 artiklan vastainen, sellaisena kuin Euroopan ihmisoikeustuomioistuin on sitä tulkinnut (jäljempänä ihmisoikeustuomioistuin).

30 Lisäksi valittajan mukaan tämä järjestelmä ei myöskään täytä sellaisia aineellisia ja prosessuaalisia edellytyksiä, jotka Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimuksen 10 artiklassa vaaditaan kaikkien tällä artiklalla suojattuun perusoikeuteen eli sananvapautteen kohdistuvien rajoitusten osalta ja joita ovat esimerkiksi edellytykset, joiden mukaan rajoituksilla on pyrittävä lainmukaiseen päämäärään, niistä on säädettävä laissa, joka tekee rajoituksesta ennakoitavan, sekä niiden on oltava välttämättömiä ja oikeassa suhteessa tavoiteltuun päämäärään nähden ja sellaisia, että tuomioistuimet voivat valvoa niitä tehokkaasti.

- 31 Valittaja väittää myös, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole vertaillut asiassa kyseessä olevia intressejä eikä varmistanut, oliko viraltapanopäätös todella perusteltu pakottavan yhteiskunnallisen tarpeen vuoksi. Tältä osin valittaja toteaa, että jos päätös on tehty toimieliimen ja riidanalaisessa teoksessa arvosteltujen henkilöiden etujen suojelemiseksi, päätökseen, jotta se olisi tehokas, olisi pitänyt liittää toimenpiteitä teoksen levittämisen estämiseksi. Komissio ei kuitenkaan ollut ryhtynyt tällaisiin toimenpiteisiin.
- 32 Komissio vaatii aluksi, että ensimmäinen valitusperuste on jätettävä tutkimatta, koska se koskee henkilöstösääntöjen 17 artiklassa säädetyn lupajärjestelmän lainmukaisuutta sinänsä eikä sitä, miten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tätä säännöstä tulkinnut. Valittaja ei kuitenkaan komission mukaan ole ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsittelyssä missään vaiheessa nimenomaisesti tehnyt EY 241 artiklassa tarkoitettua lainvastaisuusväitettä.
- 33 Pääasian osalta komissio väittää, että 17 artiklassa annetaan kaikki tarvittavat takeet Euroopan ihmisoikeussopimuksen 10 artiklassa määrättyjen edellytysten täyttämiseksi ja että siinä asetetaan ainoastaan kohtuullisia rajoituksia julkaisu vapaudelle siinä tapauksessa, että kyseessä on yhteisön edun vaarantaminen, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut valituksenalaisen tuomion 148—154 kohdassa.

Valitusperusteen tutkittavaksi ottaminen

- 34 Valittaja näyttää ensimmäisessä valitusperusteessaan riittävän henkilöstösääntöjen 17 artiklassa säädetyn lupajärjestelmän pätevyyden sellaisenaan ihmisoikeussopimuksen 10 artiklaan nähden, kun taas ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsittelyssä — kuten valittaja on sitä paitsi valituksenalaisen tuomion 147 kohdassa todennut — valittaja kyseenalaisti ainoastaan henkilöstösääntöjen 17 artiklan toisen kohdan ”tulkinnan” siltä osin kuin se oli ristiidassa sananvapauden kanssa.

- 35 Valittaja on kuitenkin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa riitauttanut ihmisoikeussopimuksen 10 artiklan edellytyksiin nähden sen tilanteen, jossa henkilöstösääntöjen 17 artiklan toista kohtaa oli sovellettu häneen, ja yhteisöjen tuomioistuimessa hän arvostelee valituksenalaisen tuomion perusteluja, joiden perusteella sananvapauden periaatteen loukkaamista koskeva kanneperuste oli hylätty.
- 36 Näin ollen ensimmäinen valitusperuste on otettava tutkittavaksi.

Pääasia

- 37 Aluksi on muistettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaisesti perusoikeudet ovat olennainen osa yleisiä oikeusperiaatteita, joiden noudattamista yhteisöjen tuomioistuimessa valvoo. Yhteisöjen tuomioistuimessa tukeutuu tältä osin jäsenvaltioiden yhteiseen valtiosääntöperinteeseen ja kansainvälisiin ihmisoikeussopimuksiin, joiden syntyyn jäsenvaltiot ovat vaikuttaneet tai joihin ne ovat liittyneet. Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimuksella on tässä yhteydessä erityinen merkitys (ks. mm. asia C-260/89, ERT, tuomio 18.6.1991, Kok. 1991, s. I-2925, 41 kohta).
- 38 Nämä periaatteet sisältyvät myös EU 6 artiklan 2 kohtaan. Tämä määräys kuuluu seuraavasti: ”Unioni pitää arvossa yhteisön oikeuden yleisinä periaatteina perusoikeuksia, sellaisina kuin ne taataan ihmisoikeuksien ja sananvapauksien suojaamiseksi tehdystä Roomassa 4 päivänä marraskuuta 1950 allekirjoitetusta Euroopan yleissopimuksesta ja sellaisina kuin ne ilmenevät jäsenvaltioiden yhteisessä valtiosääntöperinteessä.”
- 39 Ihmisoikeustuomioistuin on todennut seuraavaa: ”sananvapaus on eräs [demokraattisen yhteiskunnan] keskeisistä perustoista, eräs sen edistymisen ja jokaisen yksilön kehityksen perusedellytyksistä. Ellei [ihmisoikeussopimuksen]

10 artiklan 2 kohdasta muuta johdu, sananvapaus ei koske pelkästään sellaisia 'tietoja' tai 'ajatuksia', joihin suhtaudutaan myönteisesti tai joita pidetään vaarattomina tai yhdentekevinä, vaan myös sellaisia, jotka loukkaavat, järkyttävät tai häiritsevät; tätä vaativat moniarvoisuus, suvaitsevaisuus ja avoimuuksisuus, joita ilman ei ole olemassa 'demokraattista yhteiskuntaa'" (asia Handyside v. Yhdistynyt kuningaskunta, Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 7.12.1976, A-sarja, nro 24, 49 kohta; asia Müller ym., Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 24.5.1988, A-sarja, nro 133, 33 kohta ja asia Vogt v. Saksa, Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 26.9.1995, A-sarja, nro 323, 52 kohta).

- 40 Sananvapautta voidaan rajoittaa siten kuin siitä on määrätty Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimuksen 10 artiklan 2 kohdassa, joka kuuluu seuraavasti: "koska näiden vapauksien käyttöön liittyy velvollisuuksia ja vastuuta, se voidaan asettaa sellaisten mahdollisuuksien, ehtojen, rajoitusten ja rangaistusten alaiseksi, joista on säädetty laissa ja jotka ovat välttämättömiä demokraattisessa yhteiskunnassa kansallisen turvallisuuden, alueellisen koskemattomuuden tai yleisen turvallisuuden vuoksi, epäjärjestyksen tai rikollisuuden estämiseksi, terveyden tai moraalin suojaamiseksi, muiden henkilöiden maineen tai oikeuksien turvaamiseksi, luottamuksellisten tietojen paljastumisen estämiseksi, tai tuomioistuinten arvovalan ja puolueettomuuden varmistamiseksi".
- 41 Näitä rajoituksia on kuitenkin tulkittava suppeasti. Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen mukaan ihmisoikeussopimuksen 10 artiklan 2 kohdassa mainitulla adjektiivilla "välttämät[ön]" tarkoitetaan "pakottavaa yhteiskunnallista tarvetta", ja vaikka "sopimuspuolilla on tiettyä harkintavaltaa sen arvioinnissa, onko tällainen tarve olemassa", oikeuksiin puuttumisen on oltava "asianmukaisessa suhteessa tavoiteltuun lailliseen päämäärään" ja "syiden, joihin kansalliset viranomaiset vetoavat rajoituksen perusteluksi" on oltava "asiaankuuluvia ja riittäviä" (ks. erityisesti em. asia Vogt v. Saksa, tuomion 52 kohta; asia Wille v. Liechtenstein, valitus nro 28396/95, tuomio 28.10.1999, 61—63 kohta). Lisäksi etukäteisiä rajoituksia on tutkittava tapauskohtaisesti (ks. asia Wingrove v. Yhdistynyt kuningaskunta, tuomio 25.11.1996, Reports of Judgements and Decisions 1996-V, s. 1957, 58 ja 60 kohta).
- 42 Toisaalta rajoituksista on säädettävä laissa, jonka säännösten sanamuodon on oltava riittävän täsmällinen, jotta asianomaiset osapuolet voivat ohjata toi-

mintaansa turvautuen tarvittaessa pätevään neuvonantoon (ks. asia Sunday Times v. Yhdistynyt kuningaskunta, Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 26.4.1979, A-sarja, nro 30, 49 kohta).

- 43 Kuten yhteisöjen tuomioistuin on jo todennut, Euroopan yhteisöjen virkamiehillä ja muuhun henkilöstöön kuuluvilla on sananvapaus (ks. em. asia Oyowe ja Traore v. komissio, tuomion 16 kohta), ja tämä koskee myös yhteisön toimielinten toiminnan kattamia aloja. Tämä vapaus käsittää vapauden ilmaista kirjallisesti tai suullisesti mielipiteitä, jotka poikkeavat sen toimielimen puoltamista mielipiteistä, jonka palveluksessa he ovat, tai ovat vähemmistössä niihin nähden.
- 44 Demokraattisessa yhteiskunnassa on kuitenkin myös lainmukaista asettaa virkamiehille heidän asemansa perusteella sellaisia velvollisuuksia kuin henkilöstösääntöjen 11 ja 12 artiklassa on asetettu. Tällaisten velvollisuuksien tarkoituksena on pääasiallisesti säilyttää luottamussuhde, jonka on oltava olemassa toimielimen ja sen virkamiesten tai muun henkilöstön välillä.
- 45 On selvää, että näiden velvollisuuksien laajuus vaihtelee sen mukaan, minkälaisia tehtäviä asianomainen virkamies hoitaa tai missä asemassa hän on hierarkiassa (ks. em. Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio asiassa Wille v. Liechtenstein, 63 kohta, ja komission mielipide asiassa Glasenapp, kertomus 11.5.1984, A-sarja, nro 104, 124 kohta).
- 46 Periaatteessa sananvapauden käytön erityisiä rajoituksia voidaan perustella sillä, että Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimuksen 10 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen muiden henkilöiden oikeuksien suojaamista koskeva lainmukainen päämäärä edellyttää sananvapauden rajoittamista, ja tässä tapauksessa kyse on sellaisten toimielimien oikeuksista, jotka ovat vastuussa sellaisista yleistä etua koskevista tehtävistä, joiden asianmukaiseen täyttämiseen kansalaisten on voitava luottaa.
- 47 Säännöillä, joissa ilmaistaan Euroopan julkishallinnon hoidettavana olevat velvollisuudet ja vastuut, pyritään tähän päämäärään. Virkamies ei niiden mukaan

voi suullisella tai kirjallisella ilmaisullaan laiminlyödä lakisääteisiä velvollisuuksiaan, jotka johtuvat muun muassa henkilöstösääntöjen 11, 12 ja 17 artiklasta ja jotka hänellä on sitä toimielintä kohtaan, jonka palvelukseen hänet on määrätty, sillä muutoin hän rikkoo luottamussuhteensa tätä toimielintä kohtaan ja vaikeuttaa jatkossa mahdollisuuksiaan työskennellä tälle toimielimelle kuuluvien tehtävien täyttämiseksi tai tekee sen jopa mahdottomaksi.

- 48 Laillisuusvalvontansa yhteydessä yhteisöjen tuomioistuinten on tutkittava, ottaen huomioon kaikki asiaan liittyvät seikat, onko asiassa noudatettu oikeudenmukaista tasapainoa sananvapautta koskevan yksilön perusoikeuden ja sen perustellun intressin välillä, joka toimielimellä on valvoa, että sen henkilöstö työskentelee sille asetettuja velvollisuuksia ja vastuuta noudattaen.
- 49 Kuten ihmisoikeustuomioistuin on tältä osin katsonut, on ”otettava huomioon, että virkamiesten sananvapauden ollessa kyseessä yleissopimuksen 10 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuilla ’velvollisuuksilla ja vastuulla’ on erityinen merkitys, jonka vuoksi on perusteltua jättää kansallisille viranomaisille tiettyä harkintavaltaa sen arvioimisessa, onko ilmiannettu oikeuksiin puuttuminen asianmukaisessa suhteessa yllä mainittuun päämäärään” (ks. em. asia Vogt vastaan Saksa; asia Ahmed ym. v. Yhdistynyt kuningaskunta, Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 2.9.1998, Reports 1998-VI, s. 2378, 56 kohta ja em. asia Wille v. Liechtenstein, tuomion 62 kohta).
- 50 Henkilöstösääntöjen 17 artiklan toista kohtaa on tulkittava ja sovellettava nämä yleiset seikat huomioon ottaen, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt valituksenalaisen tuomion 148—155 kohdassa.
- 51 Mainitussa säännöksessä edellytetään luvan hankkimista kaikkien sellaisten kirjoitusten julkaisemiseen, jotka koskevat yhteisöjen toimintaa. Tällainen lupa voidaan evätä ainoastaan, jos suunniteltu julkaisu ”saattaa vaarantaa yhteisöjen edun”. Tämä viimeksi mainittu mahdollisuus, joka on ainoa neuvoston asetuksessa mainittu mahdollisuus, liittyy ”muiden henkilöiden oikeuksien turvaamiseen”, jolla voidaan Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimuksen 10 artiklan 2 kohdan mukaan perustella sananvapauden rajoittamista, sellaisena kuin

ihmisoikeustuomioistuin on tätä määräystä tulkinnut. Näin ollen valittajan väitteet siitä, ettei henkilöstösääntöjen 17 artiklan toisessa kohdassa tavoiteltu mitään lainmukaista päämäärää ja ettei sananvapauden rajoittamisesta ollut säädetty laissa, on hylättävä.

- 52 Se, että kyseinen vapauden rajoittaminen on tapahtunut ennakolta vaadittavan luvan muodossa, ei sinänsä tee siitä sananvapautta koskevan perusoikeuden vastaista, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 152 kohdassa katsonut.
- 53 Henkilöstösääntöjen 17 artiklan toisen kohdan mukaan luvan myöntäminen on selvästi pääsääntö, ja lupa voidaan evätä ainoastaan poikkeuksellisesti. Koska tässä säännöksessä toimielimille annetaan mahdollisuus evätä julkaisulupa ja siten myös mahdollisuus vakavalla tavalla puuttua sananvapauteen, joka on eräs demokraattisen yhteiskunnan olennaisista perustoista, säännöstä on tulkittava suppeasti ja sitä sovellettaessa on tiukasti noudatettava tämän tuomion 41 kohdassa mainittuja edellyksiä. Lisäksi julkaisulupa voidaan evätä ainoastaan, jos julkaisemisesta voi aiheutua vakavaa vahinkoa yhteisöjen edulle.
- 54 Toisaalta koska tätä järjestelmää sovelletaan vain yhteisöjen toimintaan liittyviin julkaisuihin, sen tarkoituksena on ainoastaan antaa toimielimelle mahdollisuus saada tietoa virkamiestensä tai muuhun henkilöstöön kuuluvien henkilöiden ilmaisemista kirjallisista mielipiteistä, jotka koskevat yhteisöjen toimintaa, jotta toimielin voi varmistaa, että he hoitavat tehtävänsä ja käyttäytyvät siten, että he ottavat huomioon yhteisöjen edun heikentämättä heidän asemaansa kohdistuvaa arvonantoa.
- 55 Päätökseen, jolla lupa on evätty, voidaan hakea muutosta henkilöstösääntöjen 90 ja 91 artiklan mukaisesti. Valittaja ei siten voi perustellusti väittää, kuten hän on yrittänyt, etteivät tuomioistuimet voisi tehokkaasti valvoa henkilöstösääntöjen 17 artiklassa säädetyn järjestelmän soveltamista. Tämä valvonta mahdollistaa sen, että yhteisöjen tuomioistuimet voivat tutkia, onko nimittävä viranomainen käyttänyt henkilöstösääntöjen 17 artiklan toisen kohdan mukaista toimi-

valtaansa niitä edellytyksiä noudattaen, joita on sovellettava kaikenlaiseen sanavapauteen puuttumiseen.

- 56 Tällainen järjestelmä kuvastaa sitä luottamussuhdetta, jonka on oltava olemassa työnantajan ja sen työntekijöiden välillä erityisesti silloin, kun nämä suorittavat korkean tason julkisia tehtäviä, ja järjestelmän soveltamista voidaan arvioida ainoastaan ottaen huomioon kaikki asiaan liittyvät seikat sekä niiden vaikutukset julkishallinnon toimintaan. Tässä suhteessa järjestelmä on niiden edellä tämän tuomion 41 kohdassa mainittujen edellytysten mukainen, joilla sanavapauteen puuttuminen voidaan hyväksyä.
- 57 Edellä esitetystä seuraa myös, että nimittävän viranomaisen on henkilöstösääntöjen 17 artiklan toista kohtaa soveltaessaan vertailtava kyseessä olevia eri intressejä, minkä tehdessään se voi ottaa huomioon yhteisöjen edulle aiheutuvan vahingon vakavuuden.
- 58 Tässä tapauksessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 154 kohdassa, että ”nimittävä viranomainen on viraltapanopäätöksessään katsonut Connollyn rikkoneen [henkilöstösääntöjen 17 artiklan toista kohtaa] yhtäältä siksi, ettei hän ollut pyytänyt teokselleen julkaisulupaa, ja toisaalta siksi, ettei hän voinut olla tietämättä, että lupa evättäisiin niistä samoista syistä, joiden vuoksi häneltä oli aikaisemmin evätty lupa julkaista tiettyjä samansisältöisiä artikkeleita, ja lopuksi siksi, että hän oli käytöksellään aiheuttanut vakavaa vahinkoa yhteisö[je]n edulle ja vahingoittanut toimielimen julkisuuskuvaa ja mainetta”.
- 59 Viimeksi mainitun rikkomisen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 125 kohdassa, että ”riidanalainen teos sisältää useita aggressiivisia, halventavia ja usein loukkaavia toteamuksia, jotka loukkaavat niiden kohteena olevien henkilöiden ja toimielinten kunniaa ja jotka ovat saaneet merkittävää julkisuutta erityisesti lehdistössä.” Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin ollen voinut käyttää arviointia, jota ei voida vali-

tuksen yhteydessä riitauttaa, ja katsoa, että mainituilla kannanotoilla rikottiin henkilöstösääntöjen 12 artiklaa.

60 Tämän jälkeen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin korosti valituksenalaisen tuomion 128 kohdassa Connollyn korkean palkkaluokan lisäksi sitä, että riidanalaisessa teoksessa ”ilmaistiin julkisesti — — , että Connollyn näkemys poikkesi perustavanlaatuisesti siitä komission politiikasta, jonka täytäntöönpano kuului hänen tehtäviinsä ja joka koski perustamissopimuksessa asetettua tavoitetta talous- ja rahaliiton toteuttamiseksi”.

61 Lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin täsmensi valituksenalaisen tuomion 155 kohdassa, ettei ole näytetty toteen, että ”henkilöstösääntöjen 17 artiklan toisen kohdan rikkomisen, johon Connollyn väitetään syylistyneen, olisi katsottu tapahtuneen siinäkin tapauksessa, ettei yhteisö[je]n edulle olisi aiheutunut mitään vahinkoa”.

62 Näistä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen eri toteamuksista, jotka perustuvat viraltapanopäätöksen perusteluihin (ks. erityisesti päätöksen viides, kuudes, yhdeksäs, kymmenes, kahdestoista ja viidestoista perustelukappale), ilmenee selvästi, ettei Connollya ollut pantu viralta pelkästään sen vuoksi, ettei hän ollut henkilöstösääntöjen 17 artiklan toisen kohdan vaatimusten vastaisesti pyytänyt ennakolta julkaisulupaa tai että hän oli esittänyt poikkeavan mielipiteen, vaan siksi, että hän oli ilman lupaa julkaissut kirjoituksen, jossa hän ankarasti arvosteli — tai jopa loukkasi — komission jäseniä tai muita esimiehiään sekä kyseenalaisti ne perustavanlaatuiset yhteisön politiikan suuntaukset, jotka jäsenvaltiot olivat sisällyttäneet perustamissopimukseen ja joiden täytäntöönpanon lojaalin edistämisen komissio olisi nimenomaisesti antanut hänen tehtäväkseen. Näin ollen hän oli ”peruuttamattomasti pettänyt sen luottamuksen, jota komissiolla on oikeus edellyttää virkamiehiltään”, minkä vuoksi hänen osaltaan oli ”mahdotonta säilyttää minkäänlaista palvelussuhdetta tähän toimielimeen” (ks. viraltapanopäätöksen viidestoista perustelukappale).

63 Valittajan mukaan komission olisi pitänyt ryhtyä toimenpiteisiin teoksen levittämisen estämiseksi suojellakseen tehokkaasti intressejään; tältä osin on riittävää

todeta, ettei tällaisilla toimenpiteillä olisi voitu palauttaa valittajan ja toimielimen välistä luottamussuhdetta ja ettei niillä olisi voitu millään tavalla muuttaa sitä, että virkamiehen oli mahdotonta säilyttää minkäänlaista palvelussuhdetta kyseiseen toimielimeen.

- 64 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli oikeassa katsoessaan valituksenalaisen tuomion 156 kohdassa, että väite, jonka mukaan sananvapautta olisi loukattu sen vuoksi, että valittajaan oli sovellettu henkilöstösääntöjen 17 artiklan toista kohtaa, oli perusteeton.
- 65 Ensimmäinen valitusperuste on näin ollen hylättävä.

Toinen valitusperuste

- 66 Toisessa valitusperusteessaan valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 157 kohdassa tulkinnut virheellisesti henkilöstösääntöjen 17 artiklan toisen kohdan ja 35 artiklan soveltamisalaa katsoessaan, että velvollisuus hankkia ennakolta lupa kirjoituksen julkaisemiseen koski myös henkilökohtaisista syistä myönnetyllä virkavapaalla olevia virkamiehiä. Sitä vastoin valittajan mukaan se, että virkamies on henkilökohtaisista syistä myönnetyllä virkavapaalla, vapauttaa hänet velvollisuudesta noudattaa henkilöstösääntöjen 17 artiklan toista kohtaa.
- 67 Valittaja arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta myös siitä, että tämä on perustelematta hylännyt hänen tarjoamansa näytön, joka koski komission pääosasto II:ssä noudatettua käytäntöä, eikä siten tuomioistuin ole ottanut huomioon luottamuksensuojan periaatetta.

- 68 Tältä osin valituksenalaisen tuomion 161 artiklasta ilmenee, että osoittaakseen, että komissiossa noudatettiin valittajan väitteiden mukaista yleistä käytäntöä, jonka mukaan ennakolta hankittavaa julkaisulupaa ei vaadittu henkilökohtaisista syistä virkavapaalla olevilta virkamiehiltä, valittaja on vedonnut ainoastaan siihen, että hänelle oli vuonna 1985 myönnetty tällainen vuoden pituinen virkavapaus, jotta hän voisi työskennellä eräässä yksityisessä rahoituslaitoksessa, ja että pääosasto II:n entinen pääjohtaja ei ollut katsonut välttämättömäksi hyväksyä tai kommentoida niitä kirjoituksia, joita Connolly laati kyseisen rahoituslaitoksen lukuun. Tästä ainoastaan toteamuksesta ei voida päätellä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi vääristänyt valittajan esittämää selvitysaineistoa.
- 69 Muilta osin henkilöstösääntöjen 35 artiklan sanamuodosta käy selvästi ilmi, että henkilökohtaisista syistä virkavapaalla oleva virkamies ei menetä virkamiehen asemaansa virkavapauden aikana. Hänen on siten noudatettava kaikille virkamiehille kuuluvia velvollisuuksia, jollei toisin ole nimenomaisesti säädetty.
- 70 Näin ollen toinen valitusperuste on hylättävä ilmeisen perusteettomana.

Kolmas valitusperuste

- 71 Kolmannessa valitusperusteessaan valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 108 kohdassa tulkinnut virheellisesti henkilöstösääntöjen 11 artiklan toisen kohdan soveltamisalaa, koska se on rinnastanut tekijänoikeuskorvaukset tässä säännöksessä tarkoitettuihin palkkioihin.
- 72 Tämän valitusperusteen ensimmäisessä osassa valittaja väittää, että tämä tulkinta on virheellinen, koska tekijänoikeuskorvaukset eivät ole vastiketta suoritetusta palvelusta eivätkä ne vaaranna virkamiehen riippumattomuutta.

- 73 Tämän valitusperusteen toisessa osassa hän väittää, että tällaisella tulkinnalla loukataan Euroopan ihmisoikeussopimuksen ensimmäisen lisäpöytäkirjan 1 artiklassa vahvistettua omaisuudensuojaa.
- 74 Lopuksi tämän valitusperusteen kolmannessa osassa valittaja arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että tämä on valituksenalaisen tuomion 113 kohdassa tulkinnut virheellisesti henkilöstösääntöjen 11 artiklan soveltamisalaa, koska se on tätä artiklaa soveltaessaan edellyttänyt henkilöstösääntöjen 17 artiklan mukaista ennakolta hankittavaa lupaa. Valittajan mukaan 11 artiklaa sovelletaan kuitenkin itsenäisesti jälkimmäiseen säännökseen nähden.
- 75 Näistä kolmannen valitusperusteen kahdesta ensimmäisestä osasta on riittävää todeta, että valittaja on ainoastaan toistanut jo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämänsä väitteet ja perusteet esittämättä uusia perusteluita, joissa erityisesti yksilöitäisiin valituksenalaiseen tuomioon sisältyvä oikeudellinen virhe.
- 76 Kolmannen valitusperusteen kahdella ensimmäisellä osalla tosiasiallisesti pyritään ainoastaan siihen, että yhteisöjen tuomioistuin pelkästään tutkisi uudelleen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetyt väitteet, mikä yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 51 artiklan mukaan ei kuulu sen toimivaltaan, joten nämä valitusperusteen osat on jätettävä tutkimatta (ks. asia C-352/98 P, Bergaderm ja Goupil, tuomio 4.7.2000, Kok. 2000, s. I-5291, 35 kohta).
- 77 Valitusperusteen kolmannesta osasta on todettava, kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 32 kohdassa tuonut esille, että se koskee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion 113 kohdan toisessa virkkeessä esittämää ylimääräistä huomiota. Pääasiallisena toteamuksenaan ensimmäisen oikeusasteen

tuomioistuin katsoi, ettei Connolly ollut näyttänyt toteen väitettään siitä, että komissiossa olisi noudatettu käytäntöä, jonka mukaan henkilökohtaisista syistä virkavapaalla oleville virkamiehille olisi myönnetty lupa ottaa vastaan tekijänoikeuskorvauksia. Tällä perustelullaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jo oikeudellisesti riittävällä tavalla vastannut Connollyn väitteisiin. Valituksenalaisen tuomion 113 kohdan toiseen virkkeeseen kohdistuva väite on siten joka tapauksessa hylättävä tehottomana.

- 78 Näin ollen kolmas valitusperuste on kokonaisuudessaan jätettävä tutkimatta, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

Neljäs valitusperuste

- 79 Neljäs valitusperuste jakautuu kolmeen osaan.

- 80 Valitusperusteen ensimmäisessä osassa valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 125 ja 126 kohdassa tehnyt kurinpitomenettelyyn kuuluvan tutkimuksen ja korvannut omalla tosi-seikkoja koskevalla arvioinnillaan kurinpitolautakunnan arvioinnin, kun se on omassa käsittelyssään arvioinut tiettyjä komission oikeudenkäyntivaiheessa esittämiä väitteitä teoksen sisällöstä, vaikka kurinpitolautakunnan lausunnossa ja viraltapanopäätöksessä ei ole nimenomaisia perusteluja teoksen väitetystä vahingollisuudesta. Lisäksi valituksenalaisessa tuomiossa on valittajan mukaan yksinkertaisesti vain toistettu nämä väitteet tutkimatta niiden merkityksellisyyttä asian kannalta.

- 81 Tältä osin on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 126 kohdassa hylännyt Connollyn väitteen siitä, että kurinpitolautakunta ja nimittävä viranomainen olisivat lopulta luopuneet riidanalaisen teoksen aggressiivisuutta, halventavuutta ja loukkaavuutta koskevasta väitteestään. Itse asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan

kumpikin on ”kurinpitolautakunnan lausunnossa ja viraltapanopäätöksessä nimenomaisesti katsonut, että ’Connollyn käyttäytyminen on kokonaisuudessaan heikentänyt hänen asemaansa kohdistuvaa arvontaa’”. Tätä toteamusta on luettava kurinpitomenettelyn käynnistäneen nimittävän viranomaisen kertomuksen valossa, koska — kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 35 kohdassa todennut — tämä kertomus sisältää kyseisen teoksen tiettyjen kohtien aggressiivisuudesta, halventavuudesta ja loukkaavuudesta arvioinnin, joka on olennaisilta osiltaan samanlainen kuin arviointi, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on esittänyt valituksenalaisen tuomion 125 kohdassa (ks. erityisesti nimittävän viranomaisen kertomuksen 25 ja 26 kohta).

- 82 Valittaja on näin ollen väärässä väittäessään, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi korvannut nimittävän viranomaisen arvioinnin omallaan ja esittänyt uusia väitteitä häntä vastaan.
- 83 Lisäksi on todettava, että lukuun ottamatta sitä tapausta, että tuomioistuimelle toimitettua selvitysaineistoa on vääristelty tai että yleisiä oikeusperiaatteita on loukattu taikka todistustaakkaa ja todistelua koskevia menettelysääntöjä on rikottu, tosiseikkojen toteaminen ei periaatteessa kuulu yhteisöjen tuomioistuinten valitusmenettelyn yhteydessä harjoittaman valvonnan piiriin (ks. asia C-7/95 P, *Deere v. komissio*, tuomio 28.5.1998, Kok. 1998, s. I-3111, 22 kohta).
- 84 Neljännen valitusperusteen ensimmäinen osa on näin ollen hylättävä.
- 85 Tämän valitusperusteen toisessa osassa Connolly arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että tämä on valituksenalaisen tuomion 128 kohdassa katsonut, että riidanalaisessa teoksessa ilmaistiin julkisesti, että Connollyn ”näkemys poikkesi perustavanlaatuisesti siitä komission politiikasta, jonka täytäntöönpano kuului hänen tehtäviinsä”, minkä vuoksi valittajan ja toimielimen väliset luottamussiteet olivat katkenneet.
- 86 Valittajan mukaan tätä väitettä ei hyväksytty kurinpitomenettelyssä. Lisäksi hän katsoo, että jos kaikkia sellaisia yhteisön toimielimen virkamiesten ilmauksia,

jotka ovat ristiriidassa toimielimen politiikan kanssa, pidettäisiin lojaalisuusvelvollisuuden rikkomisena, sananvapaus, sellaisena kuin se on taattu Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimuksen 10 artiklassa, jäisi vaille merkitystä. Valittaja toteaa myös, ettei hänen tehtävänään ollut komission politiikan täytäntöönpano vaan kurinpitolautakunnan käyttämien sanojen mukaan ”jäsenvaltioiden rahapolitiikan seuraaminen ja talous- ja rahaliiton täytäntöönpanon taloudellisten vaikutusten analysointi”.

- 87 Tältä osin on todettava, että se ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamus, jonka valittaja on riitauttanut, sisältyy olennaisilta osin — kuten komissio on aivan oikein todennut — kurinpitolautakunnan lausunnon kahdeksanteen perustelukappaleeseen ja viraltapanopäätöksen kymmenenteen perustelukappaleeseen, ja että Connollyn tehtävien sisällön arviointi on tosi-seikkoja koskeva kysymys, jota yhteisöjen tuomioistuin ei voi ratkaista valituksen yhteydessä.
- 88 Niiden väitteiden osalta, jotka koskevat sananvapauden periaatteen loukkamista ja niitä rajoituksia, joita tälle vapaudelle voidaan poikkeuksellisesti asettaa, on syytä viitata tämän tuomion 37—64 kohtaan, jotka koskevat ensimmäistä valitusperustetta.
- 89 Neljännen valitusperusteen toinen osa on näin ollen myös hylättävä.
- 90 Tämän valitusperusteen kolmannessa osassa valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 126 kohdassa virheellisesti katsonut, etteivät kurinpitolautakunta ja nimittävä viranomainen olleet luopuneet henkilöstösääntöjen 12 artiklan rikkomista koskevasta väitteestä, vaikka komissio on vastineessaan myöntänyt luopuneensa luottamuksellisuutta koskevan velvollisuuden laiminlyöntiin liittyvästä väitteestään.
- 91 Olivatpa komission perustelut — joita valittaja on komission mukaan tulkinnut väärin — valituksen yhteydessä mitkä tahansa, on selvää, ettei kurinpitolauta-

kunta eikä nimittävä viranomainen ole luopuneet henkilöstösääntöjen 12 artiklan rikkomista koskevasta väitteestä, mikä ilmenee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 126 kohtaan sisältyvästä päättelystä, joka on vahvistettu tämän tuomion 81 kohdassa.

- 92 Näin ollen neljännen valitusperusteen kolmatta osaa ei voida hyväksyä.
- 93 Tämän seurauksena neljäs valitusperuste on osittain jätettävä tutkimatta ja osittain hylättävä perusteettomana.

Viides valitusperuste

- 94 Viidennessä valitusperusteessaan valittaja arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se on valituksenalaisen tuomion 44 kohdassa katsonut, että nimittävän viranomaisen kertomuksessa ”kirjan sisältöä” olisi pidetty Connollyn ”vastaan esitettyinä seikkana” sen vuoksi, että siinä ilmaistiin komission toimintalinjasta poikkeava taloudellinen näkökanta, ja siten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei valittajan mukaan ole ottanut huomioon nimittävän viranomaisen kertomuksen sisällön koskemattomuutta, kun tämän kertomuksen 25 kohdassa mainittiin ainoastaan ”halventavat ja perusteettomat hyökkäykset”.
- 95 Valittajan väitettä, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi erehtynyt, ei voida hyväksyä, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tuomionsa 44 kohdassa lainannut kurinpitomenettelyn käynnistämistä koskevan nimittävän viranomaisen kertomuksen tietyjä kohtia ja tällä perusteella ainoastaan todennut, että riidanalaisen teoksen sisältö sinänsä ja erityisesti sen poleemisuus oli eräs valittajaa vastaan esitettyistä seikoista.
- 96 Viides valitusperuste on näin ollen täysin perusteeton.

Kuudes valitusperuste

- 97 Kuudes valitusperuste jakautuu kahteen osaan.
- 98 Ensimmäisessä osassa välittäjä arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, ettei se ole valituksenalaisen tuomion 97 ja 98 kohdassa ottanut huomioon asiakirjojen sisällön koskemattomuutta, kun se on muotoillut väitteen, jota ei ole näytetty toteen kurinpitomenettelyssä ja joka koskee toteamusta valittajan ja komission välisestä mielipide-erosta talous- ja rahaliiton täytäntöönpanon osalta, ja perustanut käsityksensä tältä osin sellaiseen lainaukseen riidanalaisesta teoksesta — tässä tapauksessa s. 12 — jota ei ole mainittu asiakirja-aineistossa.
- 99 On todettava, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt valituksenalaisen tuomion 97 ja 98 kohdassa, että valittajan ja komission politiikan välinen näkemusero oli selvä, mistä on todisteena lainaus riidanalaisesta teoksesta, joka epäilemättä kuului asiakirja-aineistoon, ja että valittäjä on itse selostanut tätä näkemuseroa kurinpitolautakunnassa (ks. 5.12.1995 pidetyn kuulemismenettelyn pöytäkirja, s. 4—7).
- 100 Yhteisöjen tuomioistuimen ei kuitenkaan kuulu tutkia tällaisia puhtaasti tosi-seikkoja koskevia arviointeja valituksen yhteydessä.
- 101 Viidennen valitusperusteen toisessa osassa valittäjä väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 98 kohdassa virheellisesti pitänyt hänen näkemyksinään kannanottoja, joita hän ei ollut esittänyt ja joissa todettiin, että ”koska hänen esimiehensä olivat vastustaneet hänen analyysensä ja ehdotuksiaan, hän oli päättänyt saattaa ne julkisuuteen sen vuoksi, että kyseinen aihe oli elintärkeä ja että komission noudattama politiikka vaaransi unionin tulevaisuuden”.

- 102 Tämä toteamus sisältyy kirjaimellisesti kurinpitolautakunnan lausuntoon, johon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi perustuu, eikä sen aineellista todenmukaisuutta voida kiistää pelkällä väitteellä ilman täsmällistä ja yhtäpitävää vastakkaista näyttöä. Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 98 kohdassa todennut, tämä toteamus voidaan lisäksi varmistaa 5.12.1995 pidetyn kuulemistilaisuuden pöytäkirjasta (s. 4 ja 7), jonka sisältöä valittaja ei ole riitauttanut.
- 103 Näin ollen kuudes peruste on osittain jätettävä tutkimatta ja osittain hylättävä perusteettomana.

Seitsemäs valitusperuste

- 104 Seitsemännessä valitusperusteessaan Connolly riitauttaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 47 kohdassa esittämän arvioinnin, jonka mukaan Connolly ei ollut nimittävän viranomaisen 9.1.1996 pitämässä viimeisessä kuulemistilaisuudessa väittänyt, että kurinpitolautakunnan lausunto olisi perustunut väitteisiin, joita oli pidettävä uusina seikkoina, eikä vaatinut kurinpitomenettelyn uudelleen aloittamista, vaikka henkilöstösääntöjen liitteessä IX olevan 11 artiklan mukaan hänellä olisi ollut siihen oikeus. Valittajan mukaan tämän kuulemistilaisuuden pöytäkirjasta ilmenee, että hänen edustajansa on tässä kokouksessa antanut nimittävälle viranomaiselle ne kirjel-
mät, jotka oli jätetty kurinpitolautakunnalle ja joissa valittaja oli erityisesti pyytänyt, että jos kurinpitolautakunta aikoo perustaa lausuntonsa henkilöstösääntöjen 12 artiklan aineelliseen rikkomiseen, menettely keskeytettäisiin ja asia palautettaisiin nimittävälle viranomaiselle, jotta tämä pitäisi uuden kuulemistilaisuuden.
- 105 Valitusperusteen tutkittavaksi ottamista koskevasta kysymyksestä riippumatta valittajan väitteiden perusteella ei kuitenkaan voida katsoa toteennäytetyksi, että valituksenalaisen tuomion 47 kohtaan sisältyisi arviointivirhe. Tässä kohdassa on ainoastaan todettu, että Connolly ei ollut 9.1.1996 pidetyssä kuulemistilaisuudessa väittänyt, että kurinpitolautakunnan lausunto olisi perustunut uusiin väitteisiin, eikä vaatinut kurinpitomenettelyn uudelleen aloittamista. Ensimmäisen

oikeusasteen tuomioistuimen toteamusta ei horjuta se, että valittaja esitti tässä kuulemistilaisuudessa uudelleen kurinpitolautakunnalle jättämänsä kirjelmät, joissa hän teki yleisen varauksen sen varalta, että tulevaisuudessa vedottaisiin uusiin väitteisiin.

106 Seitsemäs valitusperuste on näin ollen hylättävä.

Kahdeksas valitusperuste

107 Kahdeksannessa valitusperusteessaan valittaja väittää, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole valituksenalaisen tuomion 48 kohdassa vastannut asianmukaisesti kanneperusteeseen, jonka mukaan häntä ei ollut henkilöstösääntöjen 87 artiklan toisen kohdan mukaisesti ennakolta kuultu kahden seikan osalta; toinen näistä koski The Times -lehdessä 6.9.1995 julkaistua artikkelia ja toinen televisiotoimittajalle 26.9.1995 annettua haastattelua.

108 Tältä osin valituksenalaisen tuomion 48 kohdasta ilmenee, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tarkoitus oli vastata väitteeseen, ”jonka mukaan kantajaa ei olisi kurinpitomenettelyn käynnistävässä kertomuksessa arvosteltu siitä, että hän oli 6.9.1995 julkaissut artikkelin edistääkseen kirjansa myyntiä ja että hän oli 26.9.1995 osallistunut televisio-ohjelmaan”. Lisäksi tämän kahdeksannen valitusperusteen tueksi esitettyjen väitteiden osalta riittää, kun todetaan, että kyseisen kertomuksen 19 kohdassa viitataan nimenomaisesti niihin seikkoihin, joihin valittaja vetoaa.

109 Vaikka valittajan ensimmäisessä oikeusasteessa esittämän kanneperusteen, joka muutenkin oli laadittu epäselvästi, pitäisi katsoa tarkoittavan sitä, ettei häntä ollut ennen kurinpitomenettelyn käynnistäneen kertomuksen laatimista kuultu kyseisen kahden seikan osalta siten kuin henkilöstösääntöjen 87 artiklan toisessa

kohdassa edellytetään, riittää, kun tältä osin todetaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 9 kohdassa todennut, että nimittävä viranomainen oli 13.9.1995 päivätyssä kirjeessään kutsunut Connollyn kuultavaksi nimenomaan kyseisten seikkojen osalta henkilöstösääntöjen 11, 12 ja 17 artiklassa säädettyjen velvoitteidensa valossa, ja että hän oli 26.9.1995 pidetyssä kuulemistilaisuudessa kieltäytynyt vastaamasta hänelle esitettyihin kysymyksiin, vaikka hän esittikin kirjallisen lausunnon, jonka sisältö on selostettu valituksenalaisen tuomion 10 kohdassa. Vasta tämän toisen kuulemistilaisuuden jälkeen, eli 4.10.1995, nimittävä viranomainen päätti saattaa asian kurinpitolautakunnan käsiteltäväksi henkilöstösääntöjen liitteessä IX olevan 1 kohdan mukaisesti.

- 110 Kahdeksas valitusperuste on näin ollen hylättävä selvästi perusteettomana.

Yhdeksäs valitusperuste

- 111 Yhdeksännessä valitusperusteessaan valittaja arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että tämä on valituksenalaisen tuomion 74 kohdassa hyväksynyt sen, että esittelijä voi esittää kertomuksensa suullisesti muille kurinpitolautakunnan jäsenille; samalla se oli kuitenkin useaan kertaan (valituksenalaisen tuomion 74, 84, 95 ja 101 kohta) moittinut valittajaa siitä, ettei hän ollut esittänyt näyttöä sen osalta, että kurinpitolautakunta ja sen puheenjohtaja olivat hoitaneet tehtävänsä kevytmielisesti ja puolueellisesti, vaikka hän oli kanteessaan ja vastauskirjelmässään esittänyt näyttöä tästä.
- 112 Sen väitteen osalta, jonka mukaan kurinpitolautakunnalle ei ollut esitetty koko asiaa kattavaa yleistä kertomusta, on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 74 kohdassa katsonut, että ”liitteessä IX olevassa 3 artiklassa määrätään ainoastaan esittelijän tehtävistä määrittelemättä kuitenkin niiden suorittamiseksi erityisiä menettelytapoja, kuten esimerkiksi kirjallisen kertomuksen laatiminen tai tällaisen kertomuksen tiedoksiantaminen asianosaisille”. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin ollen perustellusti päätellyt tästä toteamuksesta, että ”ei ole poissuljettua, että esittelijä esittää kertomuksen suullisesti kurinpitolautakunnan muille jäsenille”.

- 113 Valittaja on väittänyt, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tulkinnut virheellisesti todistustaakkaa ja todistelua koskevia säännöksiä, ja tällä väitteellä hän on pyrkinyt osoittamaan, ettei kurinpitolautakunta ole toiminut riippumattomasti ja puolueettomasti; tältä osin on todettava yleisesti, että tuomioistuimen vakuuttamiseksi asianosaisen väitteestä tai ainakin siitä, että se ryhtyisi suoraan toimenpiteisiin näytön hankkimiseksi, ei riitä, että asianosainen vetoaa tiettyihin tosiseikkoihin väitteensä tueksi, vaan lisäksi on esitettävä riittävän täsmällisiä, objektiivisia ja yhtäpitäviä todisteita, jotka tukevat näiden seikkojen todenmukaisuutta tai todennäköisyyttä.
- 114 Sitä, miten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi sille esitettyä näyttöä, ei voida pitää yhteisöjen tuomioistuimen valvontaan kuuluvana oikeuskysymyksenä, ellei selvitysaineistoa ole vääristelty — mitä Connolly ei tässä tapauksessa ole näyttänyt toteen (asia C-362/95 P, Blackspur DIY ym. v. komissio, tuomio 16.9.1997, Kok. 1997, s. I-4775, 29 kohta).
- 115 Näin ollen yhdeksäs valitusperuste on hylättävä.

Kymmenes valitusperuste

- 116 Kymmenennessä valitusperusteessaan valittaja arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta yhtäältä siitä, ettei se ole valituksenalaisen tuomion 174 kohdassa hyväksynyt hänen vaatimustaan saada liittää asiakirja-aineistoon 28.7.1995 päivätty muistio, joka koskee virantoimituksesta pidättämisen ajalta tehtävän palkanpidätyksen laskemista, vaikka tämä muistio olisi auttanut häntä osoittamaan sen, että komissio oli syyllistynyt harkintavallan väärinkäyttöön; toisaalta valittaja arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että tämä oli katsonut, ettei kyseinen muistio koskenut ”erityisesti” hänen viraltapanoan, vaikka kumpikaan asianosainen ei ollut antanut sitä asian tuomioistuinkäsittelyyn. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siten rikkonut puolustautumisoikeuksia ja lainvastaisesti tukeutunut ”henkilökohtaiseen tunteeseen” perustuvaan tietoon.

- 117 Tältä osin on myönnettävä, että koska tästä seikasta ei ollut esitetty objektiivisia, asiassa merkityksellisiä ja yhtäpitäviä todisteita, joiden arviointi on yksinomaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiana, tämä voi hylätä pyynnön sen komission muistion esittämisestä näyttönä, jolla muutettiin virantoimituksesta pidättämisen ajalta tehtävän palkanpidätyksen yleistä laskutapaa ja joka ei aiheensakaan puolesta koskenut viraltapanoa yleisesti eikä valittajan erityistä tilannetta, joka aiheutui hänen viraltapanostaan.
- 118 Näin ollen kymmenes valitusperuste on hylättävä selvästi perusteettomana.

Yhdestoista valitusperuste

- 119 Yhdennessätoista valitusperusteessaan valittaja riitauttaa valituksenalaisen tuomion 172—175 kohdan sillä perusteella, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ollut vastannut tiettyihin väitteisiin, joilla voidaan osoittaa, että kurinpitomenettelyssä oli syyllistytty harkintavallan väärinkäyttöön. Tältä osin esitetyt väitteet koskevat ”menettelyjen rinnakkaisuutta”, ”sitä, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole antanut vastausta kurinpitomenettelyn tarkasta ulottuvuudesta henkilöstösääntöjen 11, 12 ja 17 artiklan osalta”, ”loogisen yhteyden puuttumista päätöksen edellytysten ja kurinpitomenettelyyn olennaisena osana kuuluvan päättelyn lopputuloksen välillä”, sitä, että ”komissio on oikeudenkäyntikirjelmässään väittänyt, ettei kurinpitolautakunnan edes tarvinnut lukea kyseistä teosta”, ja sitä, että ”pääsihteeri oli kurinpitolautakunnan puheenjohtajana aktiivisesti ja tahallisesti johdatellut menettelyn kulkua”.
- 120 Valituksenalaisen tuomion 171—175 kohdasta ilmenee, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole pitänyt valittajan väitteitä sellaisina ”objektiivisina, asiassa merkityksellisinä ja yhtäpitävinä todisteina”, jotka voisivat osoittaa oikeaksi käsityksen, jonka mukaan valittajalle määrätyllä seuraamuksella tavoiti-

teltiin jotain muuta päämäärää kuin yhteisöjen henkilöstöhallinnon sisäisen järjestyksen turvaamista. Tällaisten valituksenalaiseen tuomioon sisältyvien perustelujen on tämän tapauksen olosuhteet huomioon ottaen katsottava vastanneen asianmukaisesti valittajan väitteisiin, ja siten niitä on pidettävä myös riittävinä, jotta yhteisöjen tuomioistuin voi suorittaa laillisuusvalvontaansa.

121 Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 61 kohdassa todennut, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle asetettu velvollisuuden perustella päätöksensä ei voida katsoa edellyttävän sitä, että sen olisi vastattava yksityiskohtaisesti kaikkiin kantajan esittämiin väitteisiin varsinkaan silloin, kun nämä väitteet eivät ole riittävän selviä ja täsmällisiä ja kun ne eivät perustu yksityiskohtaiseen näyttöön. Tältä osin valittaja ei ole osoittanut tai edes väittänyt, että tämän tuomion 119 kohdassa tarkoitetut väitteet olisivat täyttäneet nämä edellytykset tai että ne olisivat perustuneet näyttöön, jota ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi vääristellyt tai jonka arvioinnissa se olisi rikkonut menettelysääntöjä tai todistustaakkaa ja todistelua koskevia yleisiä oikeusperiaatteita.

122 Yhdestoista valitusperuste on näin ollen hylättävä.

Kahdestoista valitusperuste

123 Kahdennessatoista valitusperusteessaan valittaja väittää, että valituksenalaisen tuomion 155 kohdassa noudatetussa päättelyssä on looginen virhe, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on päättellyt tuntemattoman seikan olemassaolon epävarman seikan perusteella, vaikka olettaa koskeva päättelysääntö edellyttää, että tuntemattoman seikan olemassaolo päätellään varmasta seikasta. Valittaja toteaa lisäksi, ettei kielteinen päätelmä ("ei voida päätellä") voi olla asianmukaisen päättelyn tukena.

- 124 Tätä väitettä ei voida hyväksyä, koska se perustuu virheelliseen tulkintaan, joka on tehty irrallaan siitä asiayhteydestä, johon kyseinen valituksenalaisen tuomion kohta liittyy.
- 125 Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 64 kohdassa todennut, valituksenalaisen tuomion 155 kohdassa vastataan väitteisiin, jotka valittaja on esittänyt henkilöstösääntöjen 17 artiklan toisessa kohdassa säädettyä ennakkolupajärjestelmää vastaan ja joiden mukaan se mahdollistaa Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimuksen 10 artiklan vastaisen ”rajattoman sensuurin”. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on nimittäin valituksenalaisen tuomion 152 kohdassa yhtäältä ottanut huomioon sen, että luvan epääminen on poikkeuksellista, sillä se on perusteltua vain siinä tapauksessa, että kyseessä oleva julkaiseminen saattaa vaarantaa yhteisöjen edun; toisaalta valituksenalaisen tuomion 154 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut, että viraltapanopäätös perustuu erityisesti siihen, että valittaja oli käytöksellään aiheuttanut vakavaa vahinkoa yhteisöjen edulle ja vahingoittanut toimielimen julkisuus kuvaa ja mainetta. Tästä syystä se on 155 kohdassa katsonut, ettei minkään seikan perusteella voida todeta, että henkilöstösääntöjen 17 artiklan toisen kohdan rikkomisen, johon Connollyn väitetään syyllistyneen, olisi katsottu tapahtuneen siinäkin tapauksessa, ettei yhteisöjen edulle olisi aiheutunut mitään vahinkoa; tästä syystä valittaja ei voi pätevästi vedota siihen, että kyse olisi ollut ”rajattomasta sensuurista”.
- 126 Kahdestoista valitusperuste on näin ollen hylättävä selvästi perusteettomana.

Kolmastoista valitusperuste

- 127 Kolmannessatoista valitusperusteessaan valittaja väittää, että muiden valitusperusteiden käsittely osoittaa, ettei rikkomisia, joihin hänen on katsottu syyllistyneen, ole näytetty toteen, joten hän pitää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointia seuraamuksen suhteellisuudesta virheellisenä, koska tämä arviointi perustuu valituksenalaisen tuomion 166 kohdassa tehtyyn olennaiseen toteamukseen siitä, että ”kantajaa vastaan esitetyt seikat on näytetty toteen”.

- 128 Koska yhtäkään niistä muista valitusperusteista, joihin valittaja on vedonnut, ei voida hyväksyä, myös kolmastoista valitusperuste on hylättävä perusteettomana.
- 129 Koska viraltapanopäätöksen kumoamista koskevat vaatimukset on joko jätetty tutkimatta tai hylätty perusteettomina, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien on perustellusti voinut valituksenalaisen tuomion 178 ja 179 kohdassa hylätä valittajan vaatimukset sen aineellisen vahingon ja henkisen kärsimyksen korvaamisesta, jonka valittaja väittää hänelle aiheutuneen, koska nämä vaatimukset liittyivät suoraan ensin mainittuihin vaatimuksiin. Koska valittaja ei ole esittänyt yhtään väitettä, joka horjuttaisi tämän päättelyn pätevyyttä, hänen yhteisöjen tuomioistuimessa esittämänsä vahingonkorvausvaatimus on jätettävä tutkimatta, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.
- 130 Näin ollen valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

- 131 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan valituksen käsittelyyn 118 artiklan nojalla, asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Kyseisen työjärjestyksen 70 artiklan mukaan toimielinten on vastattava omista kustannuksistaan yhteisöjen ja niiden henkilöstön välisissä riita-asioissa. Työjärjestyksen 122 artiklan toisen kohdan mukaan 70 artiklaa ei kuitenkaan sovelleta toimielinten virkamiesten tai muuhun henkilöstöön kuuluvien henkilöiden tekemiin valituksiin toimielintä vastaan. Koska valittaja on hävinnyt asian, hänet on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

- 1) Valitus hylätään.
- 2) Connolly veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Rodríguez Iglesias	Gulmann	La Pergola
Wathelet	Skouris	Edward
Puissochet	Jann	Sevón
Schintgen		Colneric

Julistettiin Luxemburgissa 6 päivänä maaliskuuta 2001.

R. Grass

kirjaaja

G. C. Rodríguez Iglesias

presidentti